

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7 JULY-AUGUST, 1974

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС

СТАНИСЛАВІВ

23-27 VI 1934.

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXXI. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня
Редакторка — Уляна Люболич

Редакційна Колегія:

Марія Барагура, Марта Бачинська,
Лідія Бурачинська, Любов Волинець,
Наталія Іщук, Світлана Луцька, Хри-
стина Навроцька, Олександра Різник,
Марта Тарнавська. „Нашим малятам“
редагує Г. Черинь. Розвага, забава —
ред. В. Андрушків. Мовна редакція —
Наталія Лівницька-Холодна.

Адреса Редакції:

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Адреса Адміністрації:

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗСА і Канаді \$7.00
Піврічна передплата \$4.00
Річна передплата в Англії 2½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 5 а. д.
Річна передплата у Франції .. 20 фр.
Річна передплата в Німеччині 15 н. м.
Річна передплата в Бельгії 250 б. фр.
Поодиноке число 80 центів

На обгортці:

Заголовна сторінка однодівки, виданої з нагоди Українського Жіночого Конгресу. (Гл. стаття: „Наша обкладинка“).
Cover of the magazine edited for Ukrainian Women's Congress in 1934

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England
Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovich
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Terey, Paris 18-2, France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 5, Rumfordstr. 21

OUR LIFE

VOL. XXXI JULY-AUGUST No. 7

Published by
Ukrainian National Women's League
of America, Inc.

Monthly publication except August

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Editor: Ulana Liubovich
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Subscription in the United States
of America \$7.00 per year, half year
\$4.00. Subscription in Canada \$7.00
per year, half year \$4.00. Subscrip-
tion in England 2½ pound sterling
per year. Subscription in Australia
5 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 20 fr. per year.

Second Class Postage, Paid at
Philadelphia, Pa.

Single Copy 80 cents

Календарець СУА

- 18 серпня — День Союзниці — Окр.
Рада СУА Нью Йорк
21 вересня — Доповідь: „Життя і
творчість М. Грушевського“ —
1 Відділ СУА, Нью Йорк
22 вересня — „Дитячий цирк“ у залі
катедри св. О. Миколая — 101
Відділ СУА, Шикаго
28 вересня — Вишивана дитяча заба-
ва з ляльковим театром „Біло-
сніжка“ — 28 Відділ, Ньюарк
5 жовтня — 10-ліття Відділу — 82
Відділ у Нью Йорку
12 жовтня — „25-ліття подружнього
життя членок“ — 1 Відділ СУА,
Нью Йорк
19 жовтня — 10-ліття Відділу — 83
Відділ СУА в Нью Йорку
27 жовтня — „День Союзниці“ —
Окружна Рада Нью Джерзі

З М І С Т :

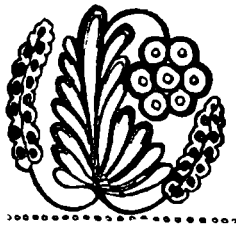
	стор.
Н. Холодна: Безпричальність.	
Вітер	1
Наше подвійне, літне число	1
З Головної Управи. О. Клими- шин: Проблеми виховної референтури СУА в діялнці світличок	2
В. Ломницький: У пам'ять Со- фії Галечко	3
Л. Волинець: Перший Всеукра- їнський Жіночий Конгрес	4
Відгуки ювілею „Нашого Жит- тя“ на сторінках преси	7
Наше інтерв'ю. М. Барагура: Співрозмова з авторкою збі- рок „Вогонь і попіл“ та „Сім літер“	8
Калейдоскоп жіночого життя	11
Р. Лівницький: Вина і кара	12
Золота іскра	13
Наша обкладинка	14
У. Кравченко: Піонерці	15
Тільки між нами і телефоном.	
Л. Калинович: Коли до шко- ли українознавства?	15
Вісті з Централі	16
Жінки з 23-ох країн відвідали „Малу Україну“ в Нью Йорку	18
Нові видання	19
Листування Редакції	20
Що читати?	20
СФУЖО: 90-ліття українського жіночого руху. Жінки у бо- ротьбі. Вісті СФУЖО	21
Our Life:	
Tour of “Little Ukraine” in New York	23
M. Slaby: Chapter 37 News The Philadelphia Museum of Art Exhibits Ukrainian kilim and pysanky	25
UNWLA Pen-Pal Center	25
Наше харчування. Л. Гриців: Приготування городни	26
Н. Чапленко: Ше про коровай Українська вишивка: Подушка з двояким тлом	27
Н. Чапленко: Ше в справі кухо- варських назв	27
Нашим малятам. М. Жижка: У Микити все не так. В. Юр- ченко: Сонечко. Парада	28
Хроніка Округ: Округа Дітройт Відділи далекого віддалення	30
Замість квітів	35
Посмертні згадки	36
Річні Збори	38
17 листопада — Китайська лютерія — 28 Відділ СУА, Ньюарк	
24 листопада — Ярмарок — 83 Від- діл СУА в Нью Йорку	

НАТАЛЯ ЛІВИЦЬКА-ХОЛОДНА

Безпризальність

Я не ргатиму більше квітів
на землі моєї полях.
Але їх так багато в світі
для таких безпричальних, як я.
Я не сію і не збираю,
бідна хата в чужині моя,
але світ від краю до краю
належить таким, як я.
Сходить сонце щодня уранці,
заростає квіттям земля
для дітей, для бурлак, для коханців,
для таких, як я.

1973

В і т е р

Запустив мені в волосся
хижі пазурі вітер.
Пахнуть трави рбсяно,
набухають яблуні цвітом.
Лине, лине весна...

— укóтре? —

сміхом сонця й грому риданням.
Скільки ще? —

Зó дві, зó три? —

А може вже остання?
Пий же, серце, повінь дару,
грозову, чи квітчасту.
Хай ущерть наливає чару
все одно — чи горем, чи щастям.

1973

НАШЕ ПОДВІЙНЕ, ЛІТНЄ ЧИСЛО

Наше число за липень-серпень, головною темою якого є Український Жіночий Конгрес, що відбувся сорок років тому в Станиславові, не вичерпає її цілковито. В міру того, як наші співробітниці заглиблювалися в неї, шукали матеріялів, зустрічалися з людьми, поставали і постають усе нові й цікаві аспекти тієї небуденної події, якою був Конгрес. Тож ми рішили, що варто посвятити йому більше місця, тим паче, що можна здобути безпосередні інформації від учасниць або дістати таку унікальну річ, як одноднівка, видана з нагоди Конгресу, або хроніка, майже щоденник, Союзу Українок у Станиславові. Про цю останню напишемо в наступному числі, як теж про зустрічі з деякими очевидцями чи учасниками Конгресу.

Як зауважили наші читачки, мовним редактором нашого журналу стала поетка Наталя Лівницька-Холодна. Хочемо представити її читачам і в цьому числі знайдете інтерв'ю з нею, яке перевела членка редакційної колегії Марія Барагура а побіч цієї статті її поезії.

У цей літній погожий час не хотілося б вертатись до сумних подій, але ж забути їх не можемо і не хочемо. Тож мусимо свої думки звернути в далекий Казахстан до лагера в Кінгірі. Смерть завжди страшна, убивство завжди вражає. Але коли уява ставить перед нами ряди безборонних жінок, що взявшись за руки стоять проти танків, то видається, що тільки якась хвора уява могла рушити ці залізні споруди і вдертися ними в ряди людських, жіночих тіл. Але в цих залізних спорудах сиділи люди. Чи справді вони люди? З цієї самої породи, цього самого людського роду що й ми? Людина боїться смерти, людина смерти не б'єжає! Що ж спонукало цих 500 жінок стати віч-на-віч із смертю?

Нестерпні умовини життя у лагері довели ув'язнених до рішення збунтуватися та зажадати переговорів із представниками Центрального Комітету. Переговори не довели до нічого, бунт продовжувався. Щоб його остаточно зліквідувати, прислали до лагера танки. Проти них вийшли жінки і взявшись за руки виступили лавою, думаючи, що задержать наступ. Коли ж вигляд безборонних жінок не спинив залізні потвори, не спинив людей із залізними серцями, жінки не поступились і — згинули.

Здавалося б, що ця смерть, повинна була потрясти людством, припинити дальші знущання. Досі не спинила. Але забути її не можна, а треба пригадувати світові про неї так довго, як довго пошана людських прав буде тільки пустим словом, а світ не знатиме, або вдаватиме, що нічого не знає про те, що діється за залізною заслоною.

ПРОБЛЕМИ ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТУРИ СУА В ДІЛЯНЦІ СВІТЛИЧОК

Союз Українок Америки це організація українок - громадян, здебільша матерів, що є великою мірою відповідальні за виховання молодого покоління в країнах нашого поселення.

На підставі погодження між Шкільною Радою УККА і СУА в 1965 р. організацію й ведення дитячих світличок передано СУА. До того часу СУА мав уже десять світличок. Перша постала в 1952 р. заходом 33-го Відділу СУА в Клівленді. Тепер СУА веде 25 світличок, 13 є в стадії організації. Крім світличок для україномовних дітей СУА веде також світлички для дітей, які української мови не знають, але їх батьки-українці бажали б дітям це знання передати.

У згаданому раніше положенні між ШР УККА й СУА сказано, що дошкільне виховання, це „основа загального виховання в родині, у виховних установах, у церкві, школі й суспільних організаціях“. Значить, дошкільне виховання це підстава української виховної системи. У тому його зміст і значення, як також і відповідальність, що її СУА взяв на себе. Із тим пов'язані й проблеми. Вони є не тільки проблемами Відділів СУА, що займаються дошкільним вихованням, але заторкають всю нашу спільноту в Америці, головна батьків.

Перша проблема: світлички це виховні установи. Їх ціллю є не тільки приготувати дитину до школи, навчити її жити й працювати в гурті, але й покласти підстави для виховання української людини, зашепити у дитині ідеалістичний світогляд і свідомість свого національного походження. Різного типу американські виховні установи, яких є багато й до яких українські батьки часто посилають своїх дітей, цього завдання не виконують. Навпаки, вони вже в ранньому віці відривають укра-

їнську дитину від рідного середовища.

Українські дитячі світлички мусять відповідати всім вимогам, які ставиться виховним установам. Щоб світлички діяли, мусять бути діти, фаховий персонал, посібники, приміщення й устаткування. Найважливіше це батьки, що розуміють вагу виховання дитини в рідному середовищі. Без їх співпраці й активної участі в батьківських комітетах світличка існувати не може.

Друга проблема це активізація батьків і громади для моральної й матеріальної помочі світличкам. Це дуже складна проблема. Займаючися виховною ділянкою й світличками вже шостий рік, можу сказати, що СУА не усвідомляв собі цієї проблеми, коли брав на себе відповідальне діло вести світлички. Не можна було передбачити байдужості батьків до цієї справи, хоч світлички організується для їх дітей. За байдужістю батьків іде незацікавленість громади. Є багато батьків, які дуже жертовно співпрацюють із світличками, але багато є й таких, що стоять осторож. І цієї проблеми байдужості сам СУА розв'язати не може.

Третя проблема це Відділи СУА, виховні референтки й їх співпраця з Головною Управою СУА. Всі обіжники, що їх висилає референтка Головної Управи, є одобрені Централєю й узгіднені з пляном праці, що його вона затвердила й подала до відома Округам і Відділам. Відділи й Округи та їхні виховні референтки повинні бути в тісному листовному контакті з виховною референтурою Централі. Виховні референтки низових клітин повинні по змозі виконати плян праці світличок, опрацьований в обіжниках Централі. Якщо є справи, які в даній окрузі з якихсь причин не можуть бути виконані, треба

про них повідомити виховну референтку Централі. Це буде вияв доброї волі й готовості до співпраці.

СУА є триступневою організацією. Її прибудова така, що Відділи даної місцевості творять Округну Раду, яка є посереднім кільцем між Головною Управою й Відділами. Голови округ є в курсі справ, бо вони входять у склад Головної Управи, що укладає й затверджує пляни праці. Голови округ є також відповідальні за виконання цих плянів. Тому всі обіжники Головної Управи треба продискутувати на ширших сходах округи. Працю округи треба укладати під кутом виконання цих плянів. Тоді співпраця буде налагоджена, звітування дасть образ фактичного стану. Часто через брак контакту доводиться референтці Централі витягати дані про працю Відділів з хроніки округ. Не можемо плянувати й не виконувати запланованого. Це позбавляє організацію важливого елементу — дисципліни й пошанування ухвалених постанов і накресленої дії. Якщо додати, що вся наша праця полягає на листуванні, то маємо невідрадний образ.

Часто на листи в важливих справах немає відповіді. Може не в усіх референтурах цей контакт такий важливий — у виховній він основний. Без нього праця неможлива.

Наступна, четверта, проблема це ціль виховної референтури СУА. Чому займаємося виховною ділянкою? Багато пишеться в нас про виховання молоді, про збереження нашої національної ідентичності в новій країні поселення. Живемо в часах матеріалізму, індустріалізації й великих технічних досягнень. Все те одначе не підносить, але обнижує вартість людини. Людина сходиться на другий плян. Проте всі ці здобутки без людини діяти не

У ПАМ'ЯТЬ СОФІЇ ГАЛЕЧКО

можуть. Це її досягнення й вона, користуючися ними, повинна збільшувати свою духову вартість, а не бути тільки автоматом. Нинішній духово заласаний і зматеріяльований світ можуть відродити тільки сильні індивідуальності. Ми нація великих духових вартостей. США, беручи на себе обов'язок організації дитячих світличок, взяв і почесне завдання разом з українською матір'ю виховувати українську людину, починаючи вже від третього року її життя. Завдання тяжке, бо вимагає великого вкладу систематичної праці, яка, щоб дати успіхи, повинна бути поставлена на відповідному рівні. І тут слово за молодими матерями. Багато з них покинули університети, знають вагу виховання, свідомі вартості середовища, в якому доводиться зростати їх дітям. Матері не можуть стояти осторонь такої важливої справи, як виховання їх власних дітей. Батьківські комітети, які повинні бути при кожній світлиці, дають повну свободу співпраці молодим матерям. Хоч мати зв'язана із світличкою тільки два-три роки (дехто дає це за причину малого зацікавлення), але ці роки основні в розвитку дитини, й їм матері мусять присвятити багато уваги. А втім, працюємо не тільки для рідної дитини, але й для спільноти.

Проблемою виховання молодого покоління займався I-ий СКВУ, окреслюючи український виховний ідеал, що його поширив II-ий СКВУ, так: „Українець, народжений поза межами України, в духовому й етнічному аспекті є передусім українцем, пов'язаним історичними вузлами з країною своїх предків. Він докладає всіх зусиль, щоб зберегти українську субстанцію поза межами України. З тією метою він буде передусім зберігати й плекати українську мову, як видимий знак і сполучник національної ідентичності“.

У своїй праці зустрічаюся з запитаннями: що ціує українець й яким він має бути? Українця характеризують такі прикмети: 1) любов до матірньої мови й українських культурних надбань; 2) пошана й толеранція поглядів усіх українців, що служать українській національній справі; 3) плекання хри-

Надворі чудова погода. Йду в гори. Які вони гарні, зелені, а там блакитні — зливаються з небом. Іду левадою-полониною, праворуч потік, а ліворуч молодий лісок — куші. Йду в бік кущів, пробиваюся високими травами поміж запашиними квітками. Бачу дерев'яний повалений паркан, а за ним ряди могил з похиленими хрестами. Усе заросло бур'яном, багато могил уже без хрестів. Мабуть, ніхто не порушує спокою тим, що тут полягли в бою тому кільканадцять літ. Проходжу поміж могилами й читаю, поскільки це ще можливе, написи. Перша могила в першому ряді зліва має ясний чіткий напис: Софія Галечко, хорунжий австрій-

стианського світогляду, як антитези сучасним теоріям матеріалізму, нігілізму й атеїзму; 4) пошана для культури країни поселення.

Як я вже підкреслила, ми нація великих духових вартостей. Нам не вільно допустити до того, щоб ми їх втратили через негативний вплив середовища. Діти захоплюються чужим, бо не знають вартості рідного. Наша молодь не сміє виховуватися на вулиці й підпадати впливам морального зіпсуття. Перед нею інші завдання. Українській дитині треба створити рідне повновартне середовище. Підставою цього є власне українські дитячі світлички.

Тому звертаємося до українських родин і закликаємо їх співпрацювати у творенні нових дитячих світличок, як також у піднесенні рівня існуючих. Ми свідомі того, що цей рівень не завжди задовільний. Але тут потребуємо помочі батьків і громади. Якщо за допомогою дитячих світличок покладемо сильні підвалини під українську виховну систему, то в наслідок усунемо багато проблем, які перешкоджають нашим дітям рости на повновартісних громадян Америки й на повноцінних членів української спільноти.

ської армії, дата народження й смерті. Її сусід — ...енко, „русскій прапорщик“. Дата смерті ідентична. Усі прізвища українські — одні українці австрійські, другі — російські. Усі згинули того самого дня — одні за цесаря, другі за царя. Але ні. Софія Галечко й її побратими-січовики боролися для України, дарма, що полягли від куль своїх братів з Великої України...

Вертаюся думками до часу, як мені було 9—10 років. Відтворюю в пам'яті поштові картки-фотознімки Українських Січових Стрільців і бачу знімок дівчини в стрілецькому однострої. Сидить на кріслі, заклавши ногу на ногу: Софія Галечко, а друга Степанівна. Степанівна десь у Львові учителькою, а Галечко ось тут біля мене самітня, забута — спить, про долю-волю тихо снить. Приклякаю й віддаю шану тим кісткам, що присипані землею, забуті світом ждуть на волю-долю донині.

Люди в селі розказували: наші переправлялися через Бистрицю. Була повінь, почала бити російська артилерія, міст вода зірвала і багато наших пірвала течія. Відтак росіяни убитих-утоплених, наших і своїх, поховали. Цей міст, от може сто метрів вниз рікою від того місця, де моя „пляжа“. Тепер там кладка.

Другого ранку збираю китицю квітів і несу на могилу Софії. Кладу їх і переносу образ її обличчя з поштової листівки на могилу. Бачу її очі, як глядять сумовито на мене. Хочеться щось сказати і бачити усмішку на тому обличчі, і чути одне тихе слово — слово жалю й смутку, а може грімке слово тієї, що свідомо, добровільно, з посвятою принесла себе в жертву для вітчизни.

Прощаю Софію, кидаю синю чічку на її могилу і відходжу. А її очі глядять влячно за мною, усмішка на обличчі, її кучері падають униз з-під шапки Українського Січового Стрільця...

Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес

Відзнака Українського Жін. Конгресу
Emblem of the Congress

Одним з найбільш маркантних, як теж і неказано величних, моментів в історії українського жіночого руху був Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес, який відбувся в днях 23--27 червня 1934 року в Станиславові.

Конгрес був скликаний для відзначення 50-ліття жіночого руху, але рівночасно це був показ і доказ жіночої дозрілості в організаційному житті, в громадській праці, в праці для свого народу, своєї нації, в праці, яка виходила далеко поза межі домашніх щоденних завдань.

Українська жінка, а головню галицька жінка, яка була роками навчена, що „моя хата з краю“, і не виходила поза поріг своїх домашніх і родинних обов'язків, щойно під проводом і за дороговказом Наталії Кобринської від 1884 року почала роздумувати над своєю долею і над своїм завданням як людини, як індивідуума, як члена одного народу. Вона рвонулася велетенським кроком уперед та в п'ятдесятиліття свого пробудження представила свої неабиякі здобутки українському суспільству в Станиславівському Конгресі.

Цього року припадає 90-ліття українського жіночого руху, тож годиться саме в цей час згадати про найкращий тріумф жіноцтва, яким був Конгрес, і рівночасно перевірити, чи українське жіноцтво сьогодні прямує дорогою здо-

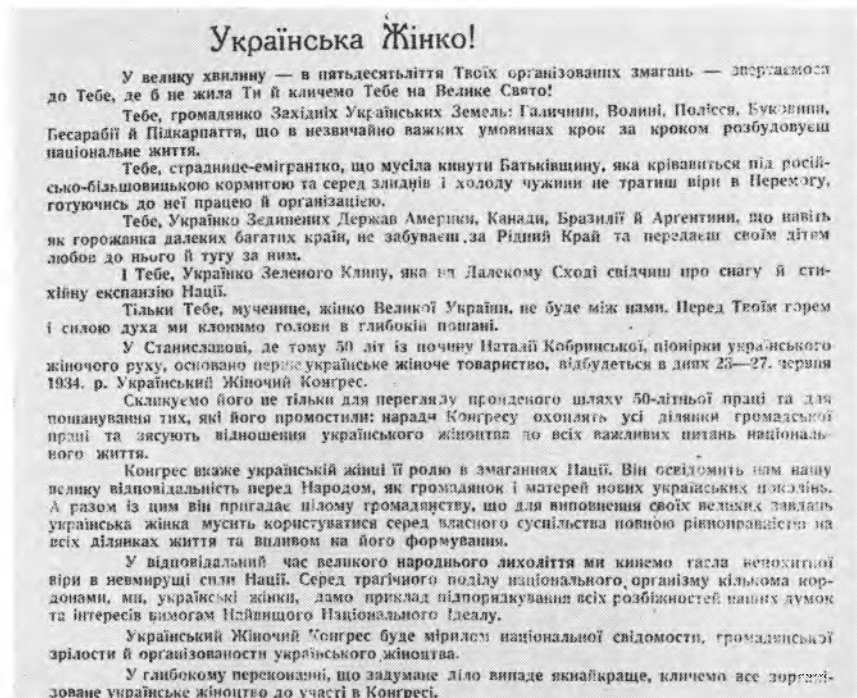
бутків та напрямних, які Конгрес ссягнув і намітив, чи може ми регресуємо і заколисуємо себе до неактивності дурманом матеріального добробуту, вигідного життя, заповненого дрібничковістю та плиткими цілями.

Тридцять роки в Галичині були роками великих громадських суперечок. Політичні угруповання, громадські установи відзначалися взаємною нетерпимістю, а преса широко розгортала нездорові, деморалізуючі прояви галицького громадського життя. Щоб у якійсь мірі сконсолідувати сили і стримати руйнітництво української суспільності, був запропонований Всеукраїнський Національний Конгрес, але, як один журналіст про це писав,

„При цій нагоді дуже дістається чоловікам, що ще й досі маринують цю — таку велику й наглу справу — в квасному сосі безконечних підготовчих балачок“.

В такій невідрадній атмосфері жіноцтво скликає свій Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес. І, здавалось би, що українське громадянство малоб усі причини до радості з нагоди скликання Жіночого Конгресу, та дійсність не була така рожева, як надії. Вже в перших місяцях підготовки до Конгресу з'явився в пресі ряд статей проти організаторок Конгресу, проти Союзу Українок, проти жіночого руху і проти поодиноких жіночих діячок. Клерикальні, радикальні та націоналістичні табори вбачали в жіночому русі й у всіх його виявах щось руйнітницьке, деструктивне, негативне і навіть нігілістичне. І як читаємо в статті Милеи Рудницької:

„Вже само зіставлення побіч себе голосів цієї частини преси, яка поставилася неприхильно до У. Ж. Конгресу, свідчить найкраще про абсурдність закидів. Коли католицька „Мета“ не має довіря до У. Ж. Конгресу,

Заклик до українського жіноцтва, поміщений у програмці й у пресі
A call to Women, published in newspapers and program

Фрагмент із ра-
ту „Шануймо на-
родню ношу“. В
одягах з Угнева
від ліва: Ганна
Романчич (Кана-
да), Олена Кисі-
левська (Коло-
мия), Харитя Ко-
ноненко (Закар-
паття).

Three delegates
in the costumes
from Uhniv

бо його організує Союз Українок, який репрезентує „фемінізм ліберальний, протикатолицький, навіть проти-релігійний“, тоді рівночасно радикальний „Громадський Голос“ закидає організаторкам Конгресу „буржуазну назадницьку ідеологію“, а націоналістичні „Вісті“ протиставлять Конгресові, бо його завданням є „завести українське жіноцтво до цілей уннівсько-католицько-радикальної верхівки“.²

Помимо доказів неправильності та суперечливості закидів, які сипалися на жіночий рух і на організаторок Конгресу, полеміка все далі розгорталась і велась увесь час, делікатно сказавши, неспівітливо. Не диво ж тоді, що така атмосфера діяла пригноблююче на зорганізоване жіноцтво й, головне, на організаторок Конгресу, вона послаблювала віру в можливість спільного жіночого здвигу. Тоді, коли здавалось, що труднощі в переведенні Конгресу прийдуть тільки з боку польського уряду, несподівано і свої рідні підставляли нести.

Софія Русова, розмовляючи на цю тему з кореспондентом „Діла“, сказала так:

„Щодо побоювання різних партійних незгод на Конгресі, то я думаю про це так: перед нами в сучасний момент один святий обов'язок: праця для визволення українських мас із темноти, злиднів і чужого знущання. Усі шляхи ведуть до Риму, і багато може бути шляхів до нашої мети, але хай вони будуть абсолютно чесні, безкорисні для самих мандрівників; щоб у цій подорожі ми ніколи не забували на самопошану, не захоплю-

вались би першою спокусливою чужинецькою запомогою, а спирались би виключно на власні сили. Мені здається, на цій платформі погодяться усі, хто справді хоче чесно працювати для України“.³

На всі закиди, на всі наклепи, на всі побоювання незгоди на Конгресі, жіноцтво відповідало невтомною працею над підготовкою до Конгресу, щоб зреалізувати велику жіночу маніфестацію і, як писалось тоді в пресі:

„Так, Український Жіночий Конгрес можливий і він відбудеться. Бо те,

що єдине українське зорганізоване жіноцтво, сильніше від того, що його ділить і роз'єднує. Бо завдання, які стоять перед Українським Жіночим Конгресом, важніші від ріжниць, що ділять українські жінки на групи і партії, та однаково дорогі всім українкам“.⁴

Вся підготовка до Конгресу лежала в руках Ділового Комітету в складі: Євгенія Макарушкова (голова), Марія Білякова (заст. голови) та Олена Федак-Шепаровичева (секретарка). Було зорганізовано 10 комісій: програмова, організаційно-мандатна, фінансова, пресова, видавничча, мистецька, виставки книжки, резолюційна, господарська та прогульова. Надзвичайно велика відповідальність у переведенні технічно-господарської частини припала на господарів Конгресу, а саме на Філію Союзу Українок у Станиславові, головою якої була Амалія Рублева. Станиславівська Філія мусіла зайнятися харчовою та мешканевою справою, вигаймленням льокалів для нарад, виставок, концертів, як будинок „Сокола“, польську театральну залю Монюшка, будинок школи ім. М. Шашкевича, залю „Народньої Торговлі“ й ін. Вони мусіли подбати про санітарну

Виділ (Управа) Філії Союзу Українок у Станиславові. Сидять від ліва: Софія Олесницька, Ярослава Горницька, Амалія Рублева, О. Рубчак, І. Лейкова. — Стоять: Ярослава Барнич, Ольга Пиндус, Гіза Каратницька, Мацькова, Дарка Скодополь, Праксета Павкова.

Members of the Board of the Stanislaviv Branch of Soyuz Ukrainok

Голови Кружків, заграничні гості та голова Центрального Т-ва Союзу Українок. Другий ряд: п'ята Софія Русова, біля неї Олена Кислевська, Н. Н., Зінаїда Мірна, Ольга Ціпановська. В першому ряді посередині сидить Мілена Рудницька.

Photographs of chairmen of various branches, guests and chairmen of the Central Committee of Soyuz Ukrainok

службу, як також вишкіл впорядчиць, та підготовити деякі імпрези, а головню свято „День Селянки“. Поважну частину праці в Станиславстві виконували молоді дівчата, і як зазначає в „Хроніці Філії Союзу Українок у Станиславові“ авторка,

„Молодь в краю ставиться до Конгресу негативно, крім станиславівської молоді, яка вложила і вкладає дальше багато праці в кожную ділянку конгресових праць“.⁵

Тиждень перед Конгресом убито міністра Перацького. В зв'язку з цим польська поліція заарештувала низку українських діячів і діячок. Між заарештованими було кілька молодих дівчат, які саме підготовляли Жіночий Конгрес, як: Оля Олійник (інструкторка гагілок), Дарія Скождополь (провідниця впорядчиць), Люба Костецька. Після вбивства Перацького були малі надії, що польська влада дозволить на відбуття Конгресу, але в цій справі інтервеніювала тодішня посолка до польського Сейму Мілена Рудницька в міністерстві внутрішніх справ, і справа було полагоджено позитивно.

Діловий Комітет робив заходи в zorganizованні спеціального конгресового потягу зі Львова до Станиславова з квитками по зниженій ціні. Все було полагоджене як слід, але коли делегатки й гості з'явилися на станції у Львові, залізничний уряд заявив їм, що жадного такого поїзду немає і що всі, що

хочуть їхати до Станиславова, мусять купити квитки в повній ціні. Це змусило частину делегаток і гостей зрезигнувати з поїздки і вертатися зі сльозами додому, але були й такі, головню селянки, що заплатили повну ціну за квиток, заявляючи, що хоч би мали йти додому пішки, то на Конгресі таки будуть. Коли польський залізничний уряд побачив, що жіноцтво не відстрашилося, продовжував робити всякі перешкоди. Спершу не пускали на перон, згодом впустили до потягу, але за якийсь час почали виганяти всіх делегаток із кращих вагонів і загнали їх до найгірших старих пруських возів, запарошених та брудних. На запити, чому так сталося, уряд відповів, що „заборона прийшла з Варшави наслідком неfortunно уложеного запрошення висланого Союзом У-

країнок на чужину у французькій та англійській мовах“.⁶

З великим запізненням потяг вирушив зі Львова та привіз делегаток і гостей на Жіночий Конгрес до Станиславова.

Право участі в Конгресі мали делегатки всіх українських жіночих організацій. Зголошених делегаток було 959, видано карти учасництва 588 делегаткам. Ці делегатки заступали 188 жіночих організацій. Поділивши територіяльно, Галичина мала 545 делегаток, еміграція з Великої України — 14 делегаток (Прага — 4, Варшава — 5, Букарешт — 3, Львів — 1, Ужгород — 1), Волинь — 12 Полісся — 2, Підкарпаття — 6, Буковина — 3, Бесарабія — 1, Відень — 1, Америка — 3, Канада — 1.⁷

Брати участь у Конгресі в ролі гостей мали право представники українських національних установ і загальне членство поодиноких жіночих організацій. На цьому місці слід відмітити, що селянки, як членки Кружків Союзу Українок, прибули на Конгрес масово, бо приблизно 2,500—3,000 селянок брало участь у святі „День Селянки“. Численно заступлена була теж і преса, з чого зголосилося 12 кореспондентів української преси, 10 кореспондентів польської, жидівської і німецької преси. Багато уваги кореспондентам уділяла Лідія Бурачинська, яка, як згадує ред. І. Дурбак, „завжди була при нашому довгому столі, та не жаліла труду, щоб дати потрібні матеріяли“.⁸

Переборовши труднощі й перешкоди, Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес став дійсністю. Часописи й журнали, які ставили-

Делегатка міжнародної організації жіноцтва п-ні Шіпшенкс, побіч неї перекладачка Марта Олесницька-Рудницька

Delegates from the International Womens organization — Miss Shipshanks and translator Mrs. Maria Olesnicka-Rudnycka

ся прихильно до Конгресу, помістили передовиці з нагоди цієї події, і так читаємо в „Ділі“:

„Привіт Вам у Станіславові!

Вітаємо Вас, Українська Жінко, з великим святом п'ятдесятиліття Вашої організованості.

Вітаємо Вас, Українські Матері, що з кров'ю вливаєте в нове покоління почування любови, прив'язання та пошани до свого Народу і Батьківщини.

Вітаємо Вас, Українські Громадянки, при важких зусиллях і праці над кращим теперішнім і майбутнім Українського Народу.

Вітайте, Українські Жінки-Патріотки, і працюйте на своєму об'єднуючому святі гідно! Будьте Українками, будьте жертвеними Матерями, будьте готовими до посвяти Громадянками, будьте квітом Землі Української! Голос батьківської землі нехай буде зовом Вашої материнської крові.

Привіт Вам і щирі побажання успіхів“.⁹

Еміграційний журнал „Тризуб“, який виходив у Парижі, теж помістив передовицю, в якій читаємо так:

„Конгрес об'єднує жіноцтво з усіх українських земель, що поділено їх сьогодні між ріжними державами. Нема тільки там жінки-страдниць з Великої України. Її місце заступають і нашу поневолену отчизну репрезентують представниці української еміграції. Їх участь, коли невелика кількістю, то визначна якістю, бо серед того представництва ми зустрічаємо найвідоміші імена видатних, вельми заслужених діячок наших. І сьогодні з далекої чужини іменем наших читальників і прихильників, усіх тих емігрантів з Великої України, що, розкидані світами, гуртуються коло нас, ми складаємо ініціаторам і учасницям Українського Жіночого Конгресу — українській матері, сестрі — пошану і поклін“.¹⁰

Журнал „Нова Зоря“, редактором якого був д-р Осип Назарук, видав число 46 з 24 червня 1934 року як „Спеціальне число з приводу Жіночого Конгресу“. В цьому числі поміщено багато статей із жіночою тематикою, як: „Українки на престолах Європи“, „Жіночі монастирі“, „Св. Велика Княгиня Ольга“, „Українська жіноча преса в Галичині“ й ін. Але найбільш зворушливою статтею була стаття під заголовком „Слово до жінки“ за підписом А. Ч.:

„Слово до жінки.

До Станіславова, де колись стояла перша від полудневого сходу сторожева башта старого Галича, прийшла Ти, Жінко Українська. Прийшла зі всіх околиць нашої землі, приплила й морем-океаном, як прибуває мама до хворої дитини своєї.

Ти добре зробила, що прийшла.

Вже великий час на раду Твою.

...Хоч тяжкий час, в яким зібралася Ти на перший сойм жіночий. Такий тяжкий, якого не було від хвили, коли великий поет землі Твоєї сказав пам'ятні слова:

»Жени русьскія восплакашася...«

Якраз тепер, коли Ти радши над долею народу свого, женуть синів, дщок його на північну дорогу, голодних і обдертих.

Ти добре зробила, що прийшла.

Вже сам Твій збір скріпить надії наші.

В перші золоті дні літа, на місці, де стояла перша від полудневого сходу сторожева башта старого Галича, зроби в церкві своїй велику постанову про маленкі діла, потому виконуй її — і вилічи хворе плем'я своє, і тоді на завше скінчиться та пора, про котру співав наш поет з княжих часів: »Жени русьскія восплакашася...«. І плем'я Твоє увійде в коло сильних народів. І подякує Тобі, побожній жінці і матері своїй, котра малими ділами створить збірне найбільше діло!¹¹

(Продовження буде)

ЛІТЕРАТУРА

¹ З. М.: „Проф. Софія Русова — про Жіночий Конгрес“. „Діло“, 26-го травня 1934 р., ст. 4.

² Рудницька, Мілена: „Шум доклада Жіночого Конгресу“. „Діло“, 4-го квітня 1934 р., ст. 4.

³ З. М.: там же, ст. 4—5.

⁴ Рудницька, Мілена: „Український Жіночий Конгрес“. „Діло“, 24 червня 1934 р., ст. 1.

⁵ „Хроніка Філії Союзу Українок у Станіславові“. (Рукопис).

⁶ „Відмова залізничних знижок на Жіночий Конгрес“. „Діло“, 25 червня 1934 р., ст. 1.

⁷ Курдидик, Анатоль: „Український Жіночий Конгрес у Станіславові“. „Діло“, 28 червня 1934 р., ст. 2.

⁸ Дурбак, Іван: „Найкраще організований український конгрес“. (Рукопис).

⁹ „Привіт Вам у Станіславові!“ — „Діло“, 24 червня 1934 р., ст. 1.

¹⁰ (Передовиця) „Тризуб“, 24 червня 1934 р., ч. 23, ст. 2.

Відгуки ювілею „Нашого Життя“ на сторінках преси

Святкування 30-ліття „Нашого Життя“, яке розпочали ми в Нью Йорку 3 лютого 1974 р., знайшло свій відгук на сторінках преси. Присутній на нашій першій „Святочній зустрічі“ ред. Антін Драган помістив свою велику статтю в ч. 24 з 6 лютого 1974 р. щоденника „Свобода“.

Вечір із такою ж програмою, крім виступів гостей, але з участю співоного гуртка, влаштувала Окружна Рада СУА Нью Джерзі в Ньюарку дня 19 травня ц. р. під назвою „Живої газетки“. Присутні, крім членок СУА, навіть із віддалених Відділів, та громадянства, були теж редактори Любов Коленська та Михайло Сосновський. Про цю імпрезу появилася теж вістка у „Свободі“.

Окружна Рада СУА у Філадельфії влаштувала ювілей „Нашого Життя“ 2 червня ц. р., дозволяючи програму окремим словом про ред. Лідію Бурачинську, яка, на жаль, у святкуваннях з причини здоров'я участі не брала. Поміж численно зібраною публікою, навіть членок СУА з далеких місцевостей, був ред. Лев Шанковський. Докладний допис про цю імпрезу помістила „Америка“ ч. 104 з дня 5-го червня 1974 р.

Три доповіді з приготованих членами нашої редакційної колегії на ювілей „Нашого Життя“ містить журнал „Сучасність“ за місяці липень-серпень (подвійне число). Є це: „Українська жіноча преса до другої світової війни“ — пера Люби Абрам'юк-Волинцев, „Жіноча преса в радянській Україні“ — пера Світлани Луцької та „Жіноча преса в Америці“ — пера Марти Тарнавської. Крім цього „Сучасність“ містить коротку інформаційну статтю про „Наше Життя“. З огляду на це, що доповіді, які будуть поміщені в „Сучасності“, можуть зацікавити, а навіть пригодяться нашим членкам та читачам, подаємо адресу, де можна це подвійне число журналу „Сучасність“ замовляти:

Nina Ilnycky, 875 West End Ave., Apt. 14B, New York, N. Y. 10025.

Про дальші відгуки наших святкувань у пресі будемо повідомляти.

¹¹ Ч. А.: „Слово до жінки“. „Нова Зоря“, 24 червня 1934 р., ч. 46, ст. 1.

МАРІЯ БАРАГУРА

СПІВРОЗМОВА З АВТОРКОЮ ЗБІРОК „ВОГОНЬ І ПОПІЛ“ ТА „СІМ ЛІТЕР“

Інтерв'ю переведене методом запитів і відповідей в їх оригінальному звучанні, а не в парафразуванні їх опитувачем, щоб зберегти вірність думок, поглядів і стиль опитуваної.

З пані Наталею Лівницькою-Холодною ми познайомилися випадково. Проф. Петро Холодний був частим гостем у нашому домі у зв'язку з його співробітництвом як ілюстратора „Веселки“. Хоч це були „ділові“ справи проф. Холодного з моїм чоловіком, редактором „Веселки“, все ж ці відвідини мали й характер товариських розмов, у веденні яких професор є мистцем.

Одного вечора зібралось в нас більше товариство з нагоди якогось родинного свята. Коли вже більша частина гостей розійшлася, задзеленчав дзвінок при входових дверях. Я відчинила й побачила милого гостя, проф. Холодного, який приніс ілюстрації, але почувши гамір у хаті, не хотів заходити. За його стрункою, високою постанню я побачила ще й другу — дрібну, тендітну, з усміхненим обличчям і веселими живими очима. Я догадалася — це була дружина професора — пані Наталя Лівницька-Холодна...

На моє запрошення обидвоє увійшли до вітальні й між нами навіязалася товариська розмова така щира, безпосередня й свобідна, начеб ми знали довгі роки.

Мені довелося раз побувати в домі панства Холодних. Тоді їх привітна, погідна, товариська влада показала в усій повноті й чарі. Я мала нагоду оглянути робітню проф. Холодного, маляра, знавця візантійського мистецтва, колишнього викладача рисунку і малярської техніки в Варшавській Академії Мистецтва. Але його мистецька робітня є одночасно лабораторією алхіміка (спеціаліст-

хемік, винахідник власної рецепти на темперу) у етнолога, що має подивугідну колекцію комах-жуків, філіяліста та спортсвця-рибалки.

Постать пані Холодної, її життєрадісність, широчінь і глибина її зацікавлень завжди мене інтригувала.

Я мала почуття великого задоволення, коли редакторка „Нашого Життя“ доручила мені відбути інтерв'ю з пані Наталею, однією з визначніших українських поетес, зокрема в жіночому секторі, співробітницею різних жіночих журналів, літературною й мовною редакторкою книжкових видань, а також педагогом.

Наталя Лівницька-Холодна походить із видатної української родини — батько Андрій Лівницький юрист, визначний громадсько-політичний діяч, член українського уряду й президент УНР в екзилі, мати Марія з Ткаченків, громадська діячка, активна в самоврядуванні на Полтавщині, суджена за політичну діяльність, довголітня голова Союзу Українок-Емігранток у Польщі, авторка споминів „На грані двох епох“.

Наша розмова розпитувачки з розпитуваною велася так свобідно й безпосередньо, як і наші товариські розмови під час наших нечастих і коротких зустрічей:

Від довшого часу ви живете в тіні, в затишку від громадського життя й літературного процесу. Треба сподіватися, що це „творче відокремлення“, потрібне для внутрішньої контемплції й виношення ідей, поки висловити їх у літературно-мистецькій формі.

На жаль, це відокремлення не було творчим. Воно було штучно створене зовнішніми обставинами, які радикально змінили моє життя. Тридцять п'ять років, відколи

Наталя Лівницька-Холодна
Poetess Natala Cholodna

почалася війна, я веду безперервну боротьбу сама з собою, щоб бути не тим, чим я була і чим хотіла б далі бути, а тим, чим зробила мене нова дійсність. Сімнадцять років нервової фізичної праці на фабриці в Нью Йорку не могли бути „творчим відокремленням“, навпаки — всі поволі вбивали в мені всі творчі сили, весь запал, всю радість життя. Якщо за цей довгий час я все ж трохи писала, то це були тільки хвиливі спалахи, як спалахи зірниць серед темної ночі.

Коли ви почали писати? Чи ваші перші писання збігаються з часом першої їх публікації, чи писали й до того? Коли й де почали ви друкувати свої поезичні твори?

Я почала писати ще дитиною. Перші мої твори, та й не тільки перші, а й багато пізніших недрукованих, згинули під час утечі від большевиків у 1944-му році.

Почала друкувати свої твори у віденській „Волі“ в 1921-му році під псевдонімом Наталя В о л о ш к а.

Подайте, будь ласка, власну характеристику свої збірці „Вогонь і попіл“ (1934) — тематика, ідеї, проблеми, філософія, вияв власного „я“, літературно-мистецька форма вислову тощо.

Тяжко мені, не критикові, схарактеризувати чиїсь, а тим більше свої власні твори. Тематика, ідеї, філософія... це все збігається, якщо йдеться про збірку „Вогонь і попіл“ в одному слові — ко х а н н я. Кохання в усіх його

го виглядах, починаючи від щасливого подружнього і кінчаючи грішним потягом до забороненого. Хто шукав би в тій збірці чогось іншого, той, як сказала рецензентка в журналі „Жінка“, може її не відкривати. Я дала до неї мотто з французького письменника Жоржа Бернаноса: „femme soeur tragique de l'enfant...“

Може найвірнішу характеристику цієї збірки дав Юрій Липа, який назвав її боротьбою з інстинктом, вічною боротьбою жіночого серця у змаганні за вічне і чисте почуття, яке вбило б у ньому „все кволе й хворе“. За цю збірку я мала дістати літературну нагороду, але одна з членів журі енергійно цьому протиставилась заявивши, що вони неморальні.

Яку розвоює лінію пройшли ви у вашій творчості в другій збірці „Сім літер“ (1937)? Дайте характеристику цієї збірки.

„Сім літер“ — це зовсім щось інше. Але теж „жіноче“. В тій же „Жінці“ рецензент докоряв мені чисто „жіночу“ відданість статі Симона Петлюри. Отже „Сім літер“, це У-к-р-а-ї-н-а, П-е-т-л-ю-р-а, Петлюра — символ української державности. Ця збірка — це любов, любов до батьківщини, до її героїв, туга за нею, за певними в ранній юності роками визвольної боротьби... і мрії про її відродження.

Розвоює лінії тут не можна побачити, бо ці поезії лише відповідно дібрані за темою, а писані в тому же приблизно часі, що й поезії з „Вогню й попелу“.

За „Сім літер“ я нагороду таки дістала.

Чи в теперішній поетичній творчості визнаєте ті самі творчі принципи, що й у раніших творах? Яке ваше теперішнє літературне „кредо“?

Властиво так. Але думаю, ро в мене вже багато є нового. Зрештою людина не може не прислухатися до голосу молодих. Проте ближчими мені є ті, що там, в Україні, а не ті, що тут.

Але головне, це бути вірним собі. Творення мусить бути спонтанним, вільним, його не можна втиснути в жадні „творчі“ рамки.

Котру сесю поезію вважаєте й

чсму вона вдовольє вас найбільше?

Я взагалі не знаю, чи є серед моїх поезій шедеври, і чи може автор так називати хоч якісь із своїх власних творів. Я дуже критично ставлюся до своїх поезій, і часами на мене нападає така депресія, що я б з приємністю згорнула їх усі до купи й спалила.

Чи можете дати голоси критики на ваші твори?

Про те, що були рецензії в „Жінці“, я вже згадувала. Були вони також у „Віснику“ у „Дзвонах“, в „Ми“, в студентському журналі „Дороги“. Це все, що пам'ятаю.

Поруч поетичної творчості у вас є зацікавлення художньою біографією. Що спонукало вас написати „Шлях велетня“?

„Шлях Велетня“ був замовлений. Я його опрацювала дуже швидко і не вважаю цю річ за свій оригінальний твір. Проте покійний Павло Іванович Зайцев сказав про цю книжку: „гут гемахт“ (по-німецьки — „добре зроблена“).

Чи ці самі мотиви спонукали вас написати „Сповідання для молоді „Синя Квітка“, „Я бачив Симона Петлюру“, „Розповідь про Крути“ в „Веселці“ (1956 р.)?

Оповідання для „Веселки“ також були написані на прохання редакції, але зі зрозумінням ваги виховання молодого покоління.

Ви перекладали твори італійських і французьких поетів. Яких? Чи ви перекладали з оригіналів? Чи є якась спільна риса між поетами, яких твори перекладаєте й вашою власною творчістю?

Я перекладала новели італійських письменників Бонтемпеллі і Піранделльо. Цього останнього я задумувала видати збірку вибраних новель. Мала вже кілька викінчених, але вони загубились разом з частиною речей під час мандрівки.

З французів перекладала кількох поетів, з яких пам'ятаю Верлена, Бодлера, Валері.

З тих поетів найбільше близький мені Верлен. Завжди перекладаю з оригіналів.

У процесі підготовки до публікації є спомини вашої мами бл. п. Марії Лівійської. Чи можете сказати, в якій стадії знаходиться ця

вартісна праця відомої громадянки?

Книжка моєї матері вже готова. Але крім 120-тх примірників, нам не віддала друкарня нічого, не зважаючи на те, що комітет заплатив уже три тисячі доларів. Цю справу передано до суду.

Ви спорадично друкуєте свої писання в журналах. Які це журнали й які твори? Між іншими друкуєте їх в „Нашому Житті“. Чи плануєте зацікавити співпрацю з „Нашим Життям“?

Мої поезії були друковані в 50-их роках в журналі „Київ“, а тепер у 5-му збірнику „Слово“ й у „Нашому Житті“, до якого мене запросили на мовну редактуру.

Ви були активні в жіночих українських організаціях. Яких, де й коли? Яке ваше ставлення й погляд на жіночий рух взагалі й український зокремо? Як бачите й оцінюєте працю Союзу Українок Америки?

Я належала до Союзу Українок Емігранток і від нього ввійшла до управи Світового Союзу Українок, який був заснований у 1938 р. у Львові.

Союз Українок Америки дуже потрібна й корисна організація, особливо тепер, коли до неї влились молоді жіночі сили з доброю освітою й добрим знанням української мови.

Які ділянки знання цікавили вас найбільше в часах, коли ви здобували освіту в Чехії й у Польщі? Чи вони знайшли відзеркалення в вашій літературній творчості?

Найбільше цікавила мене доба ренесансу в літературі й мистецтві. Студіювала романські літератури спочатку в Празі, а потім у Варшаві, де й закінчила університет в 1934 р. Знання романських мов спонукало мене перекладати італійців і французів.

Як у часах царського режиму ваші батьки зуміли зберегти національну свідомість, патріотизм і видатно працювати для добра української справи?

Думаю, що патріотизм і національна свідомість виникли із співчуття до пригноблених мас українського селянства й робітництва. Адже перші борці за волю України — щоб не казали противники цього погляду — вийшли з рядів

українських соціалістів. Крім того в родині мого батька, яка походила зі старої козацької старшини, ще жили українські традиції і плекався пієтет до українського минулого.

Як ви завдяки своїм батькам і власній індивідуальності зуміли зберегти своє українство в чужому оточенні в Празі й Варшаві? І як національно-культурні й патріотичні традиції вашої родини вплинули на вас?

Мені і таким, як я, молодим українцям, було легко зберегти себе серед чужого оточення. Нас відрізняла від нього українська мова, яка була для нас чимсь вродженим, невід'ємним, зв'язаним з самим фізичним нашим існуванням. Ми були дітьми політичних емігрантів, які не перестали боротись за державність України. Деякі з нас або вже самі брали участь у тій боротьбі або були такого віку, що зберегли про неї спогади.

Чи можете провести паралелю поміж денационалізаційним тиском царського режиму, чеського й польського довілля й теперішнім оточенням „чужого моря“?

Уже той факт, що це був „тиск“ чи царського режиму, чи польського державного шовінізму, викликав почуття протесту й опір та бажання зберегти себе як свідому національну одиницю.

В сьогоднішньому оточенні „чужого моря“ цього тиску немає, і наша молоть не хоче відрізнятись від інших та добровільно вливається в це море.

Чи і в якій мірі ваші спомини з дитячих років в Україні заважили на формуванні вашої індивідуальності, зокрема в літературно-мистецькій площині?

Спомини з дитячих років в Україні створили перекарсний образ тієї України „моїх блакитних днів“, який поклав печать на моїй духовості і зробив мене назавжди не тільки фізичною, але й духовою емігранткою, замкнув мене у духовому гетті й розлив почуття туги й ностальгії в усій моїй творчості.

Які найбільш маркантні постаті українського життя в Україні, Чехії й Польщі мали на вас найбільший вплив?

Найбільше вплинули на формування моєї духовості мої батьки

в Україні і навіть пізніше, моя тітка Женя, сестра батька, також активний член РУП і моя хрищена мати, одна з перших жінок-лікарів в колишній Російській Імперії.

На еміграції — мої перші літературні опікуни, перші „живі“ поети, яких пізнала, Микола Вороний, Олександр Олесь, Черкасенко, а також мої перші приятелі, співробітники з Тарнівського „Сонцевику“ — Юрій Липа, Микола Ковальський...

У Празі найбільший вплив на мене мав мій приятель і учитель водночас — Євген Маланюк.

На підставі вашого педагогічного досвіду, як учительки школи українознавства — який ваш погляд на збереження молодого покоління при українстві?

Мій педагогічний досвід в школі українознавства зробив мене великою песимісткою. Я думаю, що вдасться зберегти лише одиниці. Для інших українська приналежність не буде органічною, їх українськість буде лише на показ, на свято, тоді, коли справжня українська свідомість починається від буднів, від щоденного нашого життя. Легко й навіть приємно протанцювати гопака в українському вбранні або продекламувати патріотичну поезію чи простівати українську пісню. Далеко тяжче є з дня на день пам'ятати, що тільки той є справжнім українцем, для кого українська мова є невід'ємною органічною частиною його щоденного життя, знаряддя вислову й порозуміння з українським оточенням і — в думках — з самим собою...

Наша розмова скінчилася, хоч насувалися ще різні питання, бо діяпозон зацікавлень і діяльності Наталі Лівницької-Холодної такий широкий, що на його вичерпне охоплення одна сесія не вистачає.

Дякую й залишаю мою небуденну співрозмовницю, висловлюючи надію, що вона подарує нашій громадськості ще не одну збірку поезій і послужить СУА своїм громадським і літературним досвідом.

Читачі „Нашого Життя“ побачили рельєфну силуету Наталі Лівницької-Холодної на тлі доби, обрисовану власними словами опитуваної, тепер мовної редакторки нашого журналу.

Журналістичний конкурс для молоді

Управа Спілки Українських Журналістів Америки проголошує оцим

К О Н К У Р С

призначений для української молоді в ЗСА на статтю або репортаж, написані українською мовою.

У конкурсі можуть брати участь молоді українці до 25-го року життя, що живуть на терені ЗСА та пробують пера у журналістиці.

Стаття або репортаж на довільну тему можуть бути написані окремо на цей конкурс, або вже друковані на сторінках української преси.

Твори можуть прислати молоді автори безпосередньо до журі, а друковані статті чи репортажі можуть пересилати редакції українських журналів. Із друкованих уже творів береться до уваги тільки ці, що появилися в 1973 і 1974 роках.

Спілка Українських Журналістів Америки визначила нагороди на найкращі чотири твори у висоті: 1-ша нагорода — 100 дол., друга — 50 дол., 3-тя — 30 дол., 4-та — 20 дол.

Реченець надсилання творів на конкурс: 31 грудня 1974 р.

Після проголошення вислуду конкурсу буде влаштований Вечір нагороджених і вирізнених молодих журналістів.

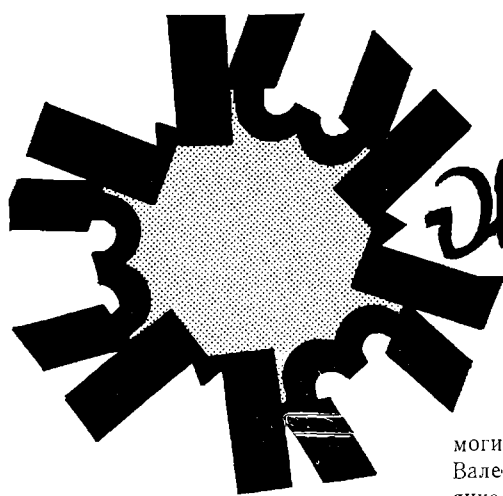
Управа СУЖА просить редакції українських часописів та журналів і молодих авторів надсилати конкурсні твори на адресу секретаря СУЖА подану нижче. Імена авторів і назви часописів, що надсилають твори на конкурс, треба подавати в окремому заклеєному конверті, позначеному гаслом, яким треба позначити також конкурсний твір.

Журі конкурсу складається з членів Управи СУЖА в особах: Ольга Кузьмович, Михайло Островерха та Іванна Савицька.

УПРАВА СУЖА

Адреса для конкурсної пошти:

Olha Kuzmowych
221 Fire Island Ave.
Babylon, L. I., N. Y. 11702

КАЛЕЙДОСКОП

Життя

Опрцювала Світляна Луцька

УКРАЇНА

● На Україні продовжуються репресії проти української інтелігенції. В Києві з Інституту філософії звільнено з праці Світлану Клуценко; з Інституту мовознавства звільнено Галину Дітковську-Пронюк, яка нещодавно захистила дисертацію; з Інституту історії звільнено кандидата історичних наук Олену Апанович; з Інституту мистецтва, фольклору й етнографії звільнено Тамару Гірняк, автора ще не захищеної дисертації „Старовинні і сучасні обряди“. З середньої школи ім. Лесі Українки в Києві звільнено з праці 45-річну вчительку літератури Надію Коваленко. Причиною звільнення був організований нею вечір з участю письменника Сергія Плачинди.

● У Чернівцях є музей-будинок письменниці Ольги Кобилянської. Літературно-меморіальний музей був відкритий 1944 р. Тут зберігаються документи, матеріали, світлинні, які розповідають про дитячі та дівочі роки письменниці. В кабінеті Ольги Кобилянської рукописи, ілюстрації до перших творів, листи. Біля хати невелике подвір'я та садок, в якому ростуть сливи та горіхи.

● В Києві уряджують республіканські конкурси молодих авіопрацівників Українського управління цивільної авіації. Щоб бути вибраним „Міс бортопровідницею-74“ (стюардесою), дівчата змагаються у знаннях з теорії авіації, приготування їжі, в роботі в салоні з пасажирями, в письменнім завданні „Мій найцікавіший рейс“, у художній самодіяльності. Приємний голос, доброзичлива усмішка та дівоча чарівність не є запорукою пере-

моги. В 1973 р. переможницями стали Валентина Земляченко з Харкова, киянка Зінаїда Шебетун та Ганна Новикова з Симферополя.

● На Україні тепер гастролює з успіхом вокально-інструментальний ансамбль „Червона рута“ Чернівецької філармонії, з участю відомої співачки, заслуженої артистки УРСР Софії Ротару. Вона — лавреат міжнародних конкурсів у Софії та Берліні. В 1973 р. Софія Ротару стала лавреатом міжнародного конкурсу „Золотий Орфей“. Виконання пісень „Баллада про матір“ і „Пісня про моє місто“ здобули С. Ротару велику популярність в Україні.

● У київському видавництві „Музична Україна“ в 1973 р. появилася в серії „Майстри мистецтв України“ невеличка монографія Ліни Кочерби п. заг. „Ольга Благовидова, народна артистка УРСР“. О. Благовидова, оперна й камерна співачка, талановитий педагог — уже близько 30 років веде педагогічну роботу й очолює катедру сольового співу в Одеській консерваторії. Вона виростила цілу плеяду співаків та внесла у вокальну методику чимало нового, набутого в процесі особистої практики.

● У збірнику „Українське слов'янознавство“ (ч. 9, 1974), яке видає Львівський університет, у розділі „Огляди, рецензії, хроніка“ подано інформації про двотомник листів польської письменниці і драматурга Габрієли Запольської, які, в упорядкуванні С. Ліповської, вийшли у в-ві ПІВ 1970 р. В листах польської письменниці є згадки про зустрічі в Парижі з видатним українським співаком Олександром Мишугою, який був у салоні письменниці та співав для неї українські народні пісні. Г. Запольська походила з Волині й тужила за рідними околицями. Вона за-

хоплювалася творами Ол. Новаківського, К. Устияновича й ін.

ЗСА

● Дня 4 травня 1964 р. у Філядelfії померла акторка Ніна Горленко. Колиш вона виступала в Харківському „Березолі“ й театрі ім. Т. Шевченка, потім в Ансамблі Українських Акторів під керівництвом Володимира Блавацького в Німеччині й Америці. Довгі роки на могилі артистки не було надгробника. Аж у 1972 р. з нагоди 20-ліття смерті Володимира Блавацького товариші-актори склали 135 дол. на підтримку радіопроеграми його імені у Філядelfії, що її провадить дружина Покійного Євдокія Дичко-Блавацька. Рішенням п-і Євдокії це стало підставою до збірки на будову надгробника. При допомозі закликів у радіопередачі зібрано вквортці 604 дол. А в Провідну неділю, 20 квітня 1974 р. поблагословлено цей надгробник із темносірого граніту на цвинтарі Овкленд.

● В Українському Православному Осередку при Церкві-Пам'ятнику св. Андрія в Бавнд Бруку відбувся 25-26 травня 1974 р. з'їзд Об'днання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА. Організація складається з 52-ох Сестрицтв, які провадять корисну громадську працю при українських православних церквах. З'їзд вибрав нову Головну Управу, яку очолила Галина Петренко.

● На мистецькій виставці в Клівленді, яку організувало в травні 1974 року Американське Медичне Товариство, з нагоди свого з'їзду, перше місце в ділянці кераміки одержала українка Ака Перейма, за керамічну скульптуру — стилізовану жінку з червоної глини, розмальовану білою поливою з мотивами українського на-

1. ВИНА

Перед управою „Молодечого Відділу Союзу Українок“ в місцевості Н... виринула проблема, яку треба було розв'язати негайно. Пішли телефони в рух. Сюди — туди і скликали надзвичайні збори. Голова з'ясувала справу коротко: Родину Шевчуків стрінуло неща-

роднього мистецтва. Ака Перейма — член 82 Відділу СУА.

ФРАНЦІЯ

● У французькому в-ві Фаярда вишов перший український самвидавний твір французькою мовою: Михайла Осадчого „Більма“. Переклад „Більма“ на французьку мову здійснила Калина Гузар-Угрин, яка також написала передмову і підготувала 84 пояснювальні примітки. Калина Угрин відома із своїх перекладів на французьку мову творів шестидесятників Василя Симоненка, Ірини Жиленко, Євгена Гуцала й інших. В 1971 р. Калина Угрин захистила докторську дисертацію в Школі Орієнтальних Мов у Парижі на тему „Назва »Росія« в західній картографії“. Книжка здобула широкий відгук у Франції.

РУМУНІЯ

● Видавництво Букарештського університету випустило українською мовою працю Магдалини Ласло-Кучок „Питання української поезики“ (1974 р.). У праці висвітлено питання мовної структури літературного твору, явища граматичного паралелізму з поезії, семантичної структури поезії та вивчення мови художньої літератури статистичними методами. Дослідниця використала в праці зразки української поезії, а також приклади з європейських літератур.

АВСТРАЛІЯ

● Марійка Галабурда, 23-річна українка, ліричне сопрано з Бельгії, відбула низку концертів у більших містах Австралії. М. Галабурда навчалася співу в Антверпені (Бельгія) та в Італії. В репертуарі Марійки Галабурди переважають ліричні класичні, народні та сучасні пісні українських композиторів.

стя. Погоріли. Четверо дітей з батьками примістила управа міста тимчасово в готелі. На щастя нікому нічого не сталося, але треба їм негайно прийти з помітчу матеріальною. Докладніше, треба зібрати гроші і то таки без жадної проволоки... Очевидно, що тут відпадають, так би мовити усякі „нормальні джерела заробітків Відділу“, тобто продаж печива, лотерія, забава, розвагова імпреза тощо. На все те треба довшого часу, а тут слід діяти негайно! „Рішили піти“ з капелюхом. „Розділили молодші поміж собою дільниці міста, хто куди, до якої родини піти за складкою. Обговорили докладно стратегію і... в Божу путь!

Дві молодіці, яким покищо із збіркою ішло все гладко, якось натрапили на „твердий камінь“. Був ним старий парубок. Всі в громаді знали, що він грошовитий, але скупий, однак молодіці були певні, що перед такою негайною потребою, а ще більше перед їхніми „жіночими чарами“, старий парубок зм'якне і гоїно вищедриється, щоб показатися в додатньому світлі перед зальотними молодіцями... Аж ні! Старий парубок зразу догадався, що з такими „приємними мінами“ і „солодкими очима“ звертаються до нього тільки тоді, коли хочуть „видерти“ якусь складку. І, як то воно звичайно бувало у нього в таких випадках, попав у люті! Вилаяв усі церковні, громадські і політичні товариства, що тільки, мовляв, жебрають на свої власні „діти“ і вигоди! Досі ще, мовляв, не вираховалися перед громадянством із соток тисяч доларів, що залишилися були після побудови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні й таке інше... Коли ж молодіці пробували йому пояснити, що тут ідеться про поміч для погорілих, тобто несподіване горе, яке кожному може трапитися, то він ще з більшою люттю накинувся на них, мовляв, і він теж, бувало, був у біді, в голді і холоді, але ніякі „Союзи Українок“ йому ніколи не помагали!... Пішли молодіці з нічим.

Старий парубок саме тоді зібрався був їхати купувати хату над морем. Порадили йому знайомі, що трапляється знаменита нагода купити по дуже низькій ціні і в доброму місці. Можна буде використати її для себе через літо, а згодом продати з добрим заробітком. Вз'яв він із собою готівкою цілу тисячу доларів на завдаток, банкові книжечки на доказ, що в нього є гроші на покриття цілої суми за хату, а що була саме неділя і гарний соняшний день, то й порішив, що після купна піде трохи на морське узбережжя, на пісок, а може й скупається у хвилях океану. Їхати туди прийшлося дойти довго. Їхав автобусом і підземкою. Авта свого він не мав. Уважав, що це люксус без якого можна обійтися, тим більше, що всі його сусіди і знайомі мали свої власні авта, то й було завжди до кого присісти і то зовсім безкоштовно.

Прибувши на місце і оглянувши докладно хату, вирішив іще покищо не купувати і пішов здовж берега аж до місця де була публічна пляжа. Народу було сила-силенна! Знайшовши догідне місце на піску, простелив широкоткані рушники, роздягнувся до купелевих штанців і давай заживати соняшних купелів. З собою мав теж і льорнетку, якою зразу почав послуговуватися, любуючись видом морських хвиль, пташин в небесах, кораблів, що пропливали в „синій даліні“, а особливо насолоджувався видом жіночих тілесних принад, що рясно і щедро простелились довкруги... До води вирішив не йти, хоч як сонце припікало й хоч як кортіло прохолодити згарячілі „тілеса“. Боявся бо залишити хочби і на коротку мить свої дорогі речі і греші, щоб, бува, хто за той час не „потягнув“, бо воно тепер і таке трапляється...

Коли це знечев'я зчинився крик. Хтось кликав рятунку, бо тоне. Люди позривалися із своїх левовищ і давай бігти до місця, де потопала людина. Старий парубок теж інстинктивно зірвався із своїх широкотканих рушників і побіг туди. Пробігши кільканадцять кроків прочуваюся з думкою, що він залишив напризволяще свої скарби

ніку до кінця березня до числа, що появиться у травні.

Проситься усіх пресових референток придержуватися реченців висилки хронік. У разі неприслання хроніки на час, число появиться без неї.

ЗМІСТ ХРОНІК

З огляду на те, що на запитник „Нашого Життя“ наспіло доволі відповідей, з яких бачимо, що загал читачок уважає, що хроніки є задовгі й часто повторюються, треба конечно відповідно їх оформлювати і подавати в якнайбільш сконденсованій формі.

1. Є імпрези в Округах, в яких бере участь більше Відділів, тому це повикно бути подане в хроніці Окр. Управи із зазначенням, які Відділи брали участь у даній імпрезі, а не повторювати в хроніках кожного Відділу зокрема.

2. Імпрези, які у Відділах повторюються рік-річно і нічого нового не вносять, повинні бути згадані одним реченням, зазначаючи, хто відповідав за дану імпрезу.

3. Новим починам, або давнім, але з новим змістом, треба присвятити більше місця.

4. Хроніка Відділу не повинна бути довшою, як на 1½ сторінки машинописно-го друку з подвійним відступом.

5. Знімки є гарною прикрасою хронік. Вони повинні бути чорно-білі, по можності на лискучому папері, бо кольорові виходять блідо.

6. Згідно з журналістичним стилем треба опускати слово „пані“, але подавати повне ім'я й прізвище.

Дуже просимо придержуватися вище поданих вказівок, що дуже влешують працю редакції.

Христя Навроцька
пресова референтка СУА

**
**

ЗАКЛИК ДО ВІДДІЛІВ СУА

Слідкуючи за розвитком Стипендійної Акції, членство СУА може мати вдоволення, що їхня організація розгорнула таку корисну роботу при піддержці українського громадянства й української преси. Рівночасно приходить на думку, що є ще деякі Відділи СУА, що не приєдналися до спільної з Централю Стипендійної Акції та не пересилають грошей стипендістам через Централю, а діють самостійно. Відділи на цьому нічого не зискують, а таке ставлення справи дуже некорисне для організації, бо вказує на брак солідарності членства та запе-

Нові спонзори стипендійної акції СУА

Наше громадянство живо відгукнулось на клич стипендійної акції для молоді в Бразилії. В 1974 році зголосився ряд нових спонзорів і їх стан з кінцем квітня ц. р. подаємо в цьому списку, зазначаючи також, кому припала згадана стипендія. Не включені в той список жертводавці, які зложили пожертви без індивідуального приділу. Вони вчислені в іншому місці.

Євдокія Блавацька, Філядельфія (150 дол.) — Олександра Семчишин
Володимира Брикович, Філядельфія (150 дол.) — Кекилія Дачук
В. і М. Барагури, Вудгейвен (150 дол.) — Ізидора Репеська
М. і Є. Гнатів, Кергонксон (150 дол.) — Зея Коновал
Р. і М. Грабець, Парма (150 дол.) — Іриней Кавецкий
Анна Качмарська, Йонкерс (150 дол.) — Тересіна Дерка
В. і М. Кваси, Кергонксон (150 дол.) — Юлія Камецька
Василь Колодій, Трой (200 дол.) — Бернадета Швед
І. Кован, Іствуд, Австралія (200 дол.) — Юліян Сторож
О. І. Ключас, Потакет (150 дол.) — Михайло Ключка
Н. Лесів, Австралія (200 дол.) — Анна Гаврилук
Світлана Луцька, Вудсайд (200 дол.) — Ірина Музика
О. Є. Мартинюки, Каягога Фолс (200 дол.) — Юрій Суходоляк
Осипа Михаленко, Форт Ландердейл — Орест Сташко
Люба Мосевич, Гобокен (150 дол.) — Анна Татаринюк
М. і Н. Пуйді, Філядельфія (150 дол.) — Анна Л. Прохера
Сестрицтво Св. Покрови, Лідкомб, Австралія (200 дол.) Марія Гупало
Марія Холевчук, Рочестер (200 дол.) — Люрдес М. Бойко
Б. і Б. Худьо, Мейплвуд (150 дол.) — Ірина Магеровська
Х. і Б. Шипиляві, Девіт (200 дол.) — Іванна Магеровська
У цілому маємо тепер 96 стипендістів у Бразилії. З того 44 мають своїх спонзорів, а 52 стипендії створено із загальної суми пожертв.

Не є приділена ще стипендія п. Петра Гудзовського (800 дол.), яка призначена для студента української історії.

Референтура Суспільної Опіки

СТИПЕНДІЇ ВІДДІЛІВ СУА

У ч. 5 Н. Ж. 1974 р. повідомили ми, які Відділи уфундували стипендії при помочі збірок чи коляди. Тепер подаємо їх у числовому порядку із зазначенням — кому припала ця стипендія.

16 Відділ, Міннеаполіс (150 дол.) — Якинта Тлумацька
54 Відділ, Вілмінгтон (150 дол.) — Тереса Марія Магерська
59 Відділ, Балтимор (150 дол.) — Лея Лукія Гоневич
71 Відділ, Джерзі Ситі (150 дол.) — Вероніка Пужак
74 Відділ, Шикаго (150 дол.) — Невза Марія Гоневич
79 Відділ, Бостон (150 дол.) — Ізабеля Крива
82 Відділ, Бронкс (150 дол.) — Клявдія Панчиняк

Референтура Суспільної Опіки

речеу клич „В єдності сила“. Якщо ми є членками СУА, то спільними силами стараймося розбудувати нашу організацію, бо одинцем нічого не можемо осягнути.

Просимо всі Відділи СУА, що удержують стипендісток, чи посилають грошову допомогу, переводити всі вплати через Централю. Також пригадуємо про потребу кожнотчасно повідомляти Централю СУА про висилки пачок, за формою, яку Відділи давніше вже одержали від Централі.

Теодосія Савицька
референтка сусп. опіки
Головної Управи

Дуже важливе!

До відома всім, що посилають пачки з одіжжю до Бразилії.

З Бразилії дуже просять, щоб на посилці не подавати жадної, навіть найнижчої вартости посилки, бо тоді вони там мусять платити оплату, яка перевищує вартість посилки.

Треба подавати на пакунку: „Уживані речі — дарунок без вартости“, — тоді оплата є дуже мала, рівновартости одного доляра.

Пригадуємо, що до посилок з одіжжю побажано додавати кілька українських книжок.
Т. С.

Жінки з 23-ох країн відвідали „Малу Україну“ в Нью Йорку

НЬО ЙОРК, Н. Й. — Пополудні 17-го квітня 1974 р. група жінок з 23-ох різних держав світу відвідали та оглянули ряд українських інституцій та крамниць в „Малій Україні“ в дольшньому Мангетані, та взяли участь в прийнятті та музичній програмі з американками та українками, разом 70 осіб. Цю надзвичайну та оригінальну програму спонсорував Міжнародний Комітет Гостинности при Краєвій Раді Жінок ЗСА, в якій „Союз Українок Америки“ (СУА) є членом, та якою координувала п-ні Марія Душник, референтка зв'язків СУА, і член згаданого Комітету Гостинности.

Міжнародний Комітет Гостинности запрошує тижнево на різні культурні програми жінок представників в Об'єднаних Націях та інших дипломатів, науковців, наукових дослідників та консулів, і т.п. Повідомлення про такі культурні програми висилає голова Комітету Гостинности, п-і Бетті Салцман, до Державного Департаменту у Вашингтоні, Американської Місії при ОН та до Комітету Принять Мейора м. Нью Йорку. Тому що листа гостей є обмежена на такі запрошення є великий попит між заграничними жінками в Нью Йорку.

Учасниці та програма відвідин

Поміж визначними жінками-гістьми, що взяли участь у відвідинах „Малої України“ 17-го квітня ц.р. були жінки амбасадорів та міністрів та жінки стипендістів Фулбрайта і інших представників ОН з 11-тьох держав Європи, 4 країн Азії, 3 країн Африки, Австралії, Південної Америки, Карібійських Островів, Канади та США.

Програму, що почалася в домівці СУА в будинку „Самопоміч“ на Другій Евеню, відкрила вступною промовою п-і Салцман, що представила пані Душник, яка привітала гостей та подала короткі відомості про українську еміграцію в Америці, починаючи від перших поселенців в Джеймстаун, Вірджинія на початку 17-го сторіччя, про ген. Турчина з Горожанської Війни, о. Агапія Гончаренка та про поселення українців в дольшньо-

му Мангетані в Нью Йорку. Вона теж подала коротко про працю, розвиток та цілі СУА, що вже існує 50 літ, про „Наше Життя“ та інші публікації СУА, та про Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Гості теж одержали копії брошури СУА, що подає відомості про цілі та діяльність СУА.

П-і Оксана Рак, голова Окружної Ради СУА в Нью Йорку, привітала гостей та попросила їх до перекуски, яку приготувало кілька пань — солодкі печива і паска з кавою та чаєм. В залі був великодний стіл, накритий вишиваною скатеркою, на якій були паски, писанки й свічки; на другому столі були книжки та брошури. Одна пані, побачивши брошуру про О. Архипенку, сказала: „Я не знала, що Архипенко був українцем“.

Під час прийняття гостей забавляла група молодих бандуристів з Хору „Думки“ в особах Ірини й Лідії Чорних, Оксани Сидоряк, Ярослави Саленко та Марка Івасикова, яких гості прийняли з великим ентузіазмом. Одна пані сказала, що вона попросить цей ансамбль забавляти гостей на весіллі. Представляючи молодих артистів, п-і Душник висловила їм признання за те, що вони продовжують українську мистецьку спадщину та тим збагачують загальну культурну та мистецьку мозаїку Америки.

На відвідинах „Малої України“ під проводом п-і Душник та при співпраці д-р Ірини Падох, заступниці голови Окружної Ради СУА в Нью Йорку, гості відвідали мистецьку керамічну студію Слави Геруляк, мистецької та музейної референтки СУА; мистецьку студію Костя Шонка-Русича, який гостив достойних гостей вином; крамницю „Сурми“, де п-і Ярослава Сурмач-Мілс привітала пань, серед яких було кілька знайомих, крамницю „Арка“, „Діадем“ і „Е-ко“ та м'ясарське заведення Ю. Бачинського.

По дорозі гостям показувано інші українські підприємства: банк „Самопоміч“ та його мистецьку

Привіт

З нагоди 30-ліття нашого дорогого журналу складаю на Запасний Фонд Н. Ж. 33.00 дол. Хоч я на старечій пенсії, не жалію Вам допомогти, та закликаю моїх товаришок і знайомих з Дрогобича вступати в мої сліди.

Марія Рудницька
Вінніпег, Іст Кільдонан

галерію, Церкву та Школу св. Юра (школа була замкнена під час великодніх вакацій), Український Народний Дім, будинок „Пласту“ і інші.

Гості були захоплені оригінальністю життя української колонії. Вони обіцяли відвідати ці інституції в майбутньому та оглянути ще інші. Деякі з пань виявили охоту вивчити мистецтво української емалі та писанок, Гончарства, кераміки та українського печення. Багато з пань твердили, що ці відвідини української колонії відкрили їм нові горизонти та пізнання нової історії й культури та що ці відвідини належать до найбільш цікавих та оригінальних програм, які вони будь-коли бачили.

Між панями, що брали участь в приготуванні прийняття були пані О. Рак, д-р І. Падох, Наталія Валько, Леся Гой, Люба Артимішин, Софія Серафим, Мирослава Савчак, Оксана Щур, та Марта Яцушко.

Крім вище згаданих пань, на прийнятті були п-і Олена Процюк, референтка зв'язків СФУЖО, Олександра Різнюк, місто-голова СУА, Дора Рак, статутова референтка СУА, Розалія Полчі, заступниця голови Окружної Ради СУА в Нью Йорку та пані Івагна Бенцаль, Ольга Сливка, Калина Андрієнко, Олімпія Роговська, Ірина Куровицька, Ірина Бехтольд, Марта Данилюк та Ярослава Салік.

П-і Душник в минулому підготувала дві програми — оглядини Музею Українського Народного Мистецтва СУА в Українському Інституті Америки та показ малювання українських великодніх писанок п. Ярославою Сурмач.

Можна сподіватися, що подібні програми будуть і далі влаштовувати нашим жіноцтвом в майбутньому.

НОВІ ВИДАННЯ

УКРАЇНА: ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ДЛЯ МОЛОДІ. Людмила Івченко-Коваленко, головний редактор. Савт Бавнд Брук, Н. Дж., Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США, 1971. — 271 стор., ілюст.

Україна: енциклопедія для молоді — це прегарно видана і практична підручна книга, яка в стислій і приступній формі подає основні відомості з українознавства. Всупереч своїй назві — це книга і для дорослого читача: вона повинна бути в кожній українській родині, зокрема ж усюди там, де немає вичерпних і повних наукових українських енциклопедій.

Енциклопедія для молоді постала за ініціативою померлої вже письменниці Людмили Івченко-Коваленко, що й була головним її редактором. Книга багато й дбайливо ілюстрована; вона видана в охайному технічному оформленні, на доброму папері, в елегантній твердій полотняній обкладинці, з мистецькими фотомонтажами та написами роботи Богдана Певного. Самою своєю зовнішністю вона робить дуже приємне й культурне враження. Енциклопедія для молоді складається із серії довідкових статей із різних ділянок українознавства, що їх опрацювало 16 авторів-спеціалістів. Є тут статті про географію України, археологію, історію, літературу, театр, музику, образотворче мистецтво, народне мистецтво, архітектуру, науку й техніку, сільське господарство, промисловість і заповідники. Співробітниками енциклопедії є такі відомі фахівці своїх ділянок, як Юрій Бобровський, Ярослав Пастернак, Олександр Воронин, Віра Драч, Олексій Воронин, Вячеслав Давиденко, Валеріян Ревуцький, Осип Залеський, Дам'ян Горняткевич, Ніна Булавицька, Антін Малюца, Тит Геврик, Любомир Онишкевич, Олена Кононенко-Трофимовська та Микола Химич. Лариса Онишкевич подала окремо сильветку померлої редакторки. Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США зробило українській громаді величезну прислугу, зорганізувавши потрібні для цього видання кошти. За те, що задум і праця головної редакторки не пішли в могилу разом із нею, належить видавцям подяка і признання.

Недавно появилася в пресі повідомлення про те, що готується англomовний випуск Енциклопедії для

молоді. Цю ініціативу треба широкіше вітати й побажати їй успіху. Видавці українського видання запрошують читачів відгукнутися з побажаннями й критичними зауваженнями, щоб можна було удосконалити наступне, англomовне видання. Скористаємо з цього запрошення.

Найважливішою прикметою кожного енциклопедичного довідника є правдива, точна й вичерпна інформація, подана у відповідних до важливості справи пропорціях та свідоме змагання до якнайбільшої безсторонності й об'єктивності. В популярному виданні важливо теж, щоб інформація була подана приступно й цікаво. В кожній книзі довідкового типу інформація мусить бути зорганізована так, щоб її можна було знайти швидко й у відповідному контексті. В енциклопедіях не повинно бути місця взагалі для вислову суб'єктивних поглядів авторів статей та їхніх особистих уподобань, ані для полемічної газетного типу фразеології. Треба з приємністю підкреслити, що в загальному Енциклопедія для молоді вкладається майже повністю у поставлені вище критерії, але трапляються деякі відхилення від норми, і їх у наступних виданнях (а хочемо вірити, що такі будуть!) варто, на нашу думку, елімінувати.

Правдивість, точність і вичерпність інформацій з поодиноких ділянок могли б потвердити або заперечити хіба спеціалісти цих ділянок. Ми зі свого боку хочемо звернути увагу тільки на деякі речі, які нас особливо врадили. Передусім дуже відчувається в Енциклопедії для молоді брак поазбучного предметового покажчика: без такого індексу користування довідником дуже утруднене. Добре, що є бодай покажчик імен, але цього замало. Зміст повинен бути спереду видання, щоб полегшувати орієнтацію в матеріалі. Варто додати окремий список співробітників із точним поданням їхніх кваліфікацій. Кожний розділ повинен мати коротку бібліографію джерел, а добре було б до-

дати теж і короткий словничок термінів, так як це й зроблено в розділі про архітектуру. Суб'єктивні погляди й осуди авторів статей вражають не тільки в розділі про літературу (напр. стор. 124 про Винниченка, ст. 138-140 про еміграційну поезію), але навіть у статті про промисловість, де автор висловлює особисті теорії та взагалі вживає незручного для енциклопедії стилю від першої особи (ст. 224, 235). Газетна фразеологія трапляється в Енциклопедії рідко, але є, на жаль, такі фрази, як „Москва показує свої лазури“ (ст. 6), або „Похмура тінь Сталіна шораз вище підноситься над поневоленими комунізмами країнами“ (ст. 131). Попали в Енциклопедію й деякі фактичні помилки, напр., Женья Василевська (має бути: Васильківська) — ст. 140, „Туга за літсом“ (має бути: „Туга за мітом“) — ст. 138, М. Морська (має бути: М. Марська) — ст. 135, Є. Дичківська (має бути: Дичківна, або Дичко-Блавацька) — ст. 156.

В Енциклопедії не завжди затримано відповідні до важливості справ і осіб пропорції. Прізвище Олександра Архипенка є в покажчику імен, на ст. 174 є репродукція одного його твору — але в тексті, на великий сором, немає про нього ні одного рядка! В розділі про науку й техніку (на ст. 205) є згадка про те, що ми, мовляв, повинні гордитися не лише Шевченком, Лисенком, Новаківським, фільмами Довженка, але й нашими науковцями й винахідниками — згадка в цьому контексті про Довженка-кінорежисера, як на глум, єдина на всю енциклопедію! Теж і про Довженка-письменника немає ніяких даних, хоч прізвище його згадується в дуже схематичному розділі про підсоветську літературу (ст. 130). Незбалансований і суб'єктивний підхід дає у висліді різні курйози, напр., творчості Уласа Самчука присвячено 6 рядків (с. 133), тоді коли творчості Яра Славутича присвячено 32 рядки (с. 138); цілу Нью-Йоркську групу поетів охоплено в одному реченні, та й то негативного

До передплатниць Нашого Життя

У відповідь на наші пригадки дістаємо часто схвильовані відповіді, що передплату вислано недавно. А воно часто може статися, що вплата наспіє одного дня і ще не занотована, а пригадки йдуть за поазбучним порядком картотеки і висилаються. Отже тому й зазначаємо в пригадці, що ця пригадка може розминутися із вплатою; в такому випадку просимо вважати її неактуальною.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Листування Редакції

У відповіді на допис „Кандидатки на бабусю“, ще в жовтневому числі з минулого року, в лютому відповіла Лариса Дончук а ми, хоч пізно, помістимо з деякими скороченнями її думки. Вона пише, що з дечим погоджується з кандидаткою на бабусю, а з дечим ні.

Не погоджується вона з думкою, що метод голосного читання годився для минулого століття, а теж з думкою, що пізно уже молодих жінок зайнятих своїми родинами та працею заохочувати до читання книжок писаних рідною мовою, якщо вони цього не осягнули в дитячому чи молодечому віці.

Як приклад подає вона: „Прехороші молодички“ з 98 Відділу СУА у Філадельфії, які об'єдналися і сходяться, „щоб чогось доброго навчитися“. Прагнуть дізнатися якнайбільше про Україну, що їй ніколи не бачили, але якої доля їм не байдужа. Цей наймолодший Відділ, на думку багатьох, „є краса і гордість Округи“.

Збірне читання практикує 44 Відділ. На кожних сходах культурно-освітня референтка читає голосно уривок якогось твору, чи реферат про видатну українську людину, а присутні відтак обмінюються думками.

Далі дописувачка твердить, що коли відкидати голосне читання, то на-

забарвлення (с. 140), але натомість знайдено місце для фотознімків трьох членів цієї групи. Всі ці речі в наступних виданнях Енциклопедії повинні бути виправлені. Англійське видання треба теж, очевидно, доповнити найновішою інформацією. Взагалі було б дуже побажано, хоч наряд чи можливо, щоб такий довідник міг появлятися періодично — що кілька років — тоді його можна було б щоразу удосконалювати й усушаснювати.

Попри всі свої недоліки Енциклопедія для молоді — дуже потрібна, корисна й багата зібраним матеріалом книга. Вона написана приступно й цікаво та з великою любов'ю до предмету. Це книга, що викликає в читача інтерес до української землі, до української історії та культури і сповняє його гордістю за наші цінності.

Марта Тарнавська

що тоді здались „Літературні чи авторські вечори“.

На нашу думку, голосне читання й авторські вечори — це дві зовсім різні справи, так як і обговорювання чи дискусія над прочитаним чи доповіддю. Голосне читання, зрештою, може бути, так думаємо, актуальне в деяких виняткових випадках для тих, які не мають добре опанованої мови, а ми ж прагнемо заохотити до вивчення і плекання мови. Вивчати можна модерними методами і на цю тему плануємо статті в Нашому Житті.

Вправді п-і Лариса не вірить у модерні методи і подає такі приклади:

Перед початком нового 1973 року, коментатор на 6-му телевізійному каналі, з іншими новорічними побажаннями, сказав: „Бажаю, щоб усі студенти, які кінчають гай-скул, уміли вільно читати й писати своєю рідною (англійською) мовою“. А на іншій ТіВі-станції коментатор, після вдалої подорожі астронавтів на Місяць, сказав так: „Ми дійсно маємо великі досягнення в космосі, ще треба б нам мати досягнення тут, на землі. То було б велике досягнення, коли б усі студенти, що кінчають гай-скул, змогли прочитати свої градаційні папери...“.

Що зитати?

Данко Вігер: „ДАЛЕКІ МАНДРИ“ (Торонто, В-во „Київ“, 1973, 294 ст., 4.00 дол.).

В цій книжці Данко Вігер описує Юру Косевича, 14-літнього хлопця, який без причини арештований у Львові після 2-ої світової війни, мандрує від тюрми до тюрми, втікає і тоді різними способами вертається на Україну. Ціла його мандрівка зображує, як большевики трактують людей, як діти, яких матір і батька забрали або вбили комуністи, мусять красти, щоб їсти, як в'язнів мучать і запихають у несанітарні камери, як дорослих висилають на тяжку роботу на північ та як не турбуються, коли „невільники“ вмирають.

Мені подобалась ця книжка, бо вона цікава та пригоднича, і ще показує правду про Україну. Цікаво описано, як Юра з товаришами обдурює НКВДистів, поліцаїв і неприхильних людей. Це є дуже добра книжка, і я рекомендую її всім молодим, які люблять читати пригодницькі книжки.

Всеволод Онишкевич, 12 р.

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД Н. Ж.

47 Відділ СУА в Рочестері вшанував пам'ять моєї бл. п. дружини Люби Шот збіркою на Запасний Фонд „Нашого Життя“.

Щоб висловити подяку Союзові Українок Америки й я прилучуюся до збірки та складаю на Запасний Фонд „Нашого Життя“ 40 дол.

Василь Шот з родиною
Рочестер, Н. Й.

ПОДЯКА

Управителька курсу виховників дошкільця при Окружній Раді СУА в Нью Йорку Поля Книш пожертвувала свій гонорар у висоті 100 дол. на виховний фонд Окружної Ради, а п. Іван Близняк, викладач на цьому курсі, пожертвував свій гонорар у висоті 15 дол. на студентську стипендію для незаможного(ої) студента(ки) в Бразилії. Ми хочемо цією дорогою щиро подякувати жертводавцям за цей шляхетний учинок, гідний наслідування.

71 Відд. СУА в Джерзі Сіті, Н. Дж., пожертвував на виховний фонд Окр. Ради 50 дол. За цей щедрий дар, гарний і корисний учинок гідний наслідування, Окружна Рада цією дорогою складає свою подяку.

За Управу Окружної Ради СУА
в Нью Йорку:

Оксана Рак, голова
Л. Артимішин, секретарка
С. Недільська, скарбничка

ПОДЯКА

Редакція „Нашого Життя“ дякує пп. Ользі і Павлові Клим за цікавого листа і даток на прес. фонд Н. Ж. в сумі 2.00 дол.

НАША ПОЖЕРТВА

Пересилаємо 21.00 дол. на передплату 3-ох журналів „Нашого Життя“ для Бабусь.

91 Відділ СУА, Бетлегем, Па.

ПОДЯКА

Під час мого побуту в шпиталі відідали мене членки Відділу й приятелі. Не маючи змоги подякувати всім особисто складаю 10.00 дол. на Фонд П'ятсот.

Оксана Пісецька, Балтимор

90-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО РУХУ

У грудні ц. р. завершиться 90 літ від того дня, коли у Станіславові з ініціативи Наталії Кобринської засновано „Товариство Руських Жінчин“. У тому ж році на Жіночих Університетських Курсах у Києві постав заходами Олени Доброграєвої жіночий студентський гурток. Тому вважаємо 1884 р. первопочатком українського жіночого руху.

Із цього невеликого початку розпочався похід українського жіноцтва. В різних формах і різними заходами українські жінки змагали до освіти, до звання і до участі у громадській дії. Не маємо змоги прослідити того в поодиноких етапах. Але вистачить вказати на те, що вже 30 років пізніше, бо в 1914 р. при Т-ві „Січ“ ціла дівоча чета вишколювалась до визвольної боротьби. А в 1934 р. українське організоване жіноцтво вшанувало 50-ті роковини жіночого руху Світовим Жіночим Конгресом.

Тепер годиться нам відзначити ці роковини — коли не конгресом — то відповідним поглядом на пройдений шлях. Осягнемо це при допомозі панелю на тему українського жіночого руху. Такий улаштовано з нагоди 25-ліття СФУ-ЖО у жовтні 1973 р. у Дітроїті. Матеріали того панелю, а саме — „Український жіночий рух до наших днів“ пера Ірини Пеленської і „Молоде жіноцтво і праця в організації“ пера Роми Дигдало можуть послужити своїм прикладом для повторення того панелю або виведення його в новій формі. Незабаром розішлемо це нашим складовим організаціям до виконання.

До диспозиції є також книжка Ірини Павликовської „На громадський шлях“, яка подає у стислій

Жінки у боротьбі

Боротьба, яка проходить тепер в Україні проти окупаційного більшовицького режиму, приймає різні форми. Найбільш відомі нам — це деклярації, листи в обороні, протести, а це є вагомі кроки в умовах терору, що там панує. Вони й завершилися для тих відважних борців довголітніми присудами. Але не припинили їх опору, не залякали їх. У тюрмі чи концлагері вони даліше пишуть відкриті листи, проголошують голодівки і проводять їх.

Недавно дійшов до нашого відома лист трьох засуджених жінок до Гол. Секретаря Об'єднаних Націй Курта Вальдгайма. Стефанія Шабатура, Ніна Строката, Ірина Калинець протестують у ньому проти переслідування українського народу і домагаються для себе відкритого суду з представником обсерватора від ООН. Та це не є єдина вістка про їх неустрашну поставу. У грудні 1973 р. ці три жінки, які перебувають тепер у конц. таборі біля Бартишева (Мордовія) разом із двома іншими — Іриною Сенік і Сільвою Сальмансон проголосили голодівку. Цим вони запротестували проти нелюдських лагерних умов та репресій супроти їхніх родин. Незабаром бо в квітні 1974 р. знов вони були прневолені до виступу. Ніну Строкату уміщено в лагерному ізоляторі за те, що не виконала робочої норми. Та саме сталося зі

формі головні течії і прямування українського жіночого руху. Її можна замовити в нашій канцелярії за ціну 1 дол.

Це буде найкраща форма зазнайомлення нашого загалу з 90-літтям, його осягами і видатними статтями, які їх творили.

Стефанією Шабатурою, коли вона поскаржилася гол. прокураторсві за те, що їй не дозволяють у вільному часі малювати. На знак протесту Ірина Калинець і Сільвія Сальмансон розпочали голодовий страйк в її обороні. У тому ж часі ці жінки-в'язні висунули домагання, щоб заробіток, що впливає з їх понад-нормового часу, був призначений на покрашення побуту в'язнів Володимирської тюрми.

Ці протестаційні акції багато говорять про таборові умовини, про послідовність в обороні своїх прав, про можливості передати вістку поза огорожу табору. Це є важливі для нас деталі. Але найцінніша для нас — це та непохитна постава, яка ціхує тих усіх борців за права свого народу у найбільш суворих умовах терору.

Згадаймо ще двох інших жінок, які підняли відкрито боротьбу за права української людини, перебуваючи ще на волі. Це є Тетяна Ходорович і Мальва Лянда. Тетяна Ходорович — це кол. співробітниця Російської Академії Наук у Москві, а Мальва Лянда — це геолог, яка проживає у Красногорську. В день 15 квітня 1974 р. (день народження Валентина Мороза) обидві ці жінки зладили листа, в якому ствердили жажливі переслідування, на які він виставлений у Володимирській тюрмі. Свого листа вони звернули до советської влади і до сумління світу, закликаючи до припинення цього явного знущання над правом людини.

Ми знаємо, що значить відкритий спротив у цій країні терору. Подивляємо силу характеру, послідовність у виконанні задумів і посвяту цих борців за волю. Тим більша їх заслуга що невелика їх горстка стає на прох до могутньої системою поневолення.

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ СФУЖО В КАНАДІ

У нас уже була коротка вістка про те, що 2 грудня 1973 р. відбулось Свято 25-ліття СФУЖО в Монреалі. Для цієї цілі створився Комітет із представниць жіночих організацій, під проводом п-ї М. Чайківської. Вона ж відкрила Свято а програмою керувала п-ї Бронислава Мельник. Доповідь про значення 25-ліття СФУЖО виголосила голова п-ї Стефанія Савчук. Слідувала коротка мистецька програма, а саме виступ юних мандоліністів під проводом п. С. Герасимовича і сатирична сценка Іванни Савицької „Молода кров“, що її відогравав гурток під проводом п. І. Короля.

Громада Монреалу живо відгукнулася на це святкування. Це проявилось в численній участі в святі та зголошенні двох Членів-Добродіїв та 16 членок-прихильниць. Осяги й цілі СФУЖО промовили до всіх.

Дня 30 грудня 1973 р. відбулося відзначення 25-ліття у Саскатуні. Місцевий комітет постав з ініціативи референтури нар. мистецтва. Програму святкування відкрив показ Мандрівної Виставки СФУЖО з поясненнями пп. Олени Волчук, Анни Щудлик і Павлини Васараб. Це вперше виведено в Саскатуні таку виставку українських народніх стібів, доповнену низкою взорів. Було багато зголошень вивчити бажані стіби і відшити взори.

У мистецькій частині виступав хор ЛУКЖ під управою Святослава Чепиги, гурток юначок СУМ під проводом ст. сумівки Доні Пасічняк, танцювальний ансамбль „Євшан“ під проводом Юрія Жеребецького.

Доповідь Мирослави Клименко про 25-літній шлях СФУЖО і заключне слово Аделі Дудар усі вислухали з великою увагою.

Слідувала гостина, в часі якої пластунки висвітлили прозорки з ілюстраціями нашого обрядового печива. Прозорки є власністю Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпегу.

Не зважаючи на сильні морози громадянство підтримало це Свято численною участю. Свято вшанував своєю присутністю Преосв. Андрей, Єпископ Саскатунський, і місцеві отці Душпастирі. У висліді також створився гурток членок-прихильниць СФУЖО в цьому місті.

ДО XV. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

У попередньому числі Вістей СФУЖО був поданий список надісланих творів (13). Після речення наспіли ще два твори: 14. Мадрид „Лист з Еспанії“ і 15. Тамара „Віщий сон“. Отже разом Конкурс приніс 15 дописів.

В засаді XV. Літ. Конкурсу СФУЖО був проголошений на оповідання з ділянки парапсихології. Виявилось, що більшість учасниць не достосувалася до вимог Конкурсу, бо надіслала самі описи явищ парапсихології із власного досвіду. Одначе між цими описами є теж талановиті спроби, що зраджують вправне перо. Завданням Жюрі буде тепер знайти підхід до надісланого.

Незабаром надіслані твори будуть передані членам Жюрі до розгляду. Цей розгляд, як і вирішна нарада припізняться через відсутність д-ра Леоніда Рудницького, члена Жюрі, що виїхав на Літній Курс Українського Католицького Університету в Римі.

КОМІТЕТ ЛІТ. НАГОРОДИ

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК „ВІДРОДЖЕННЯ“

Як відомо, при Т-ві „Відродження“ в Аргентині існує Жіноча Секція, яка має за собою майже 40 літ праці. Бажачи ввійти в ряд складових організацій СФУЖО, Жін. Секція переорганізувалася в центральну установу із своїм окремим правильником. Дня 26 травня 1974 р. на Заг. Зборах членство ухвалило цю переміну. Жін. Секція прийняла тепер назву: Організація Українок „Відродження“.

Організація складається з централі й філій. Центральна має свій осідок у Буенос Айресі, філії в Авалянеда, Мунро і Беріссо. Ціллю і завданням організації є — об'єднувати жінок українського походження в Аргентині для товариської, освітньої, гуманітарної й суспільної співпраці й діяльності, для взаємної допомоги, культурної й гуманітарної допомоги українцям поза межами Аргентини й для організованої участі в аргентинському, українському і світовому жіночому русі.

До Гол. Управи Організації Українок „Відродження“ ввійшли пані — Галя Зінько, голова, Стефанія Паславська, заступниця, Ольга Котульська, секретарка, Анна Яворська, заступниця, Віра Слюсарчук, скарбничка, Текля Лотоцька, заступниця. До Контр. Комісії ввійшли пані — Й. Палій, П.

Ольшанецька, І. Будзінська й А. Мельник.

У справі прийняття в члени СФУЖО згадана організація звернулася ще в часі Світової Сесії СФУЖО в жовтні 1973 р. в Торонто. Її прийнято умовно до отримання ухвали заг. зборів і правильника. Тепер, коли цю умову виконано вітаємо нового члена в нашій організованій сім'ї.

СПОМАГАЮЧІ ЧЛЕНИ СФУЖО У 1973 РОЦІ

Спомагаючі членки СФУЖО — це такі наші прихильниці, що вплачують річну вкладку 10 дол. на цілі СФУЖО. Їх небагато, але тим більше ми вдячні їм за це зрозуміння для праці СФУЖО й охоту підтримати її своєю пожертвою.

У 1973 р. вплатили свою вкладку такі спомагаючі членки:

Ольга Басса, Маруся Бек, Марія Білозор, Людмила Волянська, Соломія Дроздовська, Неоніля Дубицька, Лідія Гура, Магдалина Жеребецька, Стефанія Карапінка, Ольга Кливак, Пелагія Кучкуда, Лідія Лемішка, Дарія Нагніт, Ірина Павликівська, Івана Ратич, Ірина Руснак, Стефанія Савчук, Стефанія Стебницька.

ЗУСТРІЧ У ПАРИЖІ

П-ні Олена Процюк, референтка зв'язків СФУЖО, зустрілась під час свого літнього побуту у Франції з п-ї Іриною Ліпковською, головою Міжнародного Жін. Союзу. Темою їх розмови були взаємини СФУЖО з цією міжнародною жіночою організацією.

ЖИТТЄПИС АННИ ЯРОСЛАВНИ

Заходами Українського Католицького Університету ім. св. Климента в Римі появилася праця о. Роже Галлю про Анну Київську, королеву Франції. Вона видана французькою мовою. До самого тексту, що обіймає 123 сторінки, додані цитати з документів і бібліографія. Книжку закінчують — післяслово проф. Миколи Чубатого і численні ілюстрації.

Як відомо, ця праця постала в розумінні з Комітетом увінчання пам'яті Анни Ярославни (КУПАЯ) при СФУЖО. Плянується видання її українською мовою.

Не забудьте записати свою дитину до Світлички СУА!

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXI.

JULY-AUGUST, 1974

No. 7

Tour of 'Little Ukraine' in New York

Women from 23 countries were on a tour of "Little Ukraine" in downtown New York City on the afternoon of April 17, 1974, following a reception and a musical program attended by 70 foreign, American and Ukrainian women. Sponsored under the auspices of the International Hospitality Committee of the National Council of Women of U.S., of which the Ukrainian Women's League of America (UNWLA) is a member, the event was coordinated by UNWLA Public Relations Chairman Mrs. Mary Dushnyck, who is a member of said Hospitality Committee.

The Hospitality Committee invites to weekly cultural events wives of United Nations and other diplomats, of scholars and researchers, consular personnel, etc. Notices of each program are sent by the Committee's Chairman, Mrs. Betti Salzman, to the U. S. State Department, the U.S. Ambassador to the UN, and the New York City Mayor's Reception Committee. Openings on the limited guest list for these events are much sought by foreign women living in New York.

Among the guests present at the April 17 program were wives of ambassadors, ministers and Fulbright scholars and UN personnel, from 11 European countries, 4 Asian, 3 African, Australia, South America, the Caribbean, Canada and the United States.

The program began at the UNWLA New York Center in the Self Reliance bank building on Second Avenue, with introductory remarks by Mrs. Salzman. She then presented Mrs. Mary Dushnyck, who greeted the

guests and gave a brief background of the Ukrainian settlement in America, going back to the first settlers in Jamestown, Virginia in the early part of the 17th century, to General Turchyn of the Civil War, Rev. Agapius Honcharenko, and the settlement of Ukrainians on the lower east side of New York City. She also outlined briefly the growth of the UNWLA and its publications, OUR LIFE Magazine, Lesya Ukrainka's book *Spirit of Flame*, etc., and of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO). The guests received copies of a UNWLA brochure outlining its goals and activities.

Mrs. Oksana Rak, President of the UNWLA New York Regional Council, welcomed the guests to the reception, prepared by Council members, at which homemade Ukrainian pastries and paska, coffee, and tea were served. An Easter table with an embroidered cloth, paskas, pysanky and candles proved interesting to the guests, as did several books and brochures. One lady remarked, upon seeing a brochure on Archipenko's sculpture, "I never knew Archipenko was Ukrainian!"

During the reception the guests were entertained with folk songs by a youthful group from the Bandurist Singers of the Dumka Chorus, including Irene and Lydia Czorny, Oksana Sydoriak, Yaroslava Salenko and Mark Iwasykiw, who were received enthusiastically, with one guest considering having them entertain at a wedding. In introducing the young performers, Mrs. Dushnyck commended them for helping preserve our Ukrain-

ian heritage and contributing to America's cultural mosaic.

On the tour of "Little Ukraine," led by Mrs. Dushnyck, with the cooperation of Dr. Irene Padoch, Vice President of the N. Y. Regional Council, visited were the ceramic and art studio of Slava Gerulak, UNWLA Aris & Museum Chairman; the enamel art studio of Szong-Rusych, who hosted the guests; Surma's store, where Yaroslava Surmach Mills greeted old friends; the Arka shop, Diadem, Baczynsky's meat market, EKO and so forth. Many Ukrainian sights were pointed out enroute — the Self Reliance bank and its community center with an art gallery, St. George's Church and School (the latter closed for Easter holidays), the Ukrainian National Home, the Plast building, and the like. Guests were surprised at the individuality of the Ukrainian colony's life downtown and distinctiveness of its culture; many want to revisit several places and explore new ones. Some ladies wish to learn the art of enamel and pysanka painting, of pottery and ceramics and Ukrainian baking. Many said it opened up a new horizon for them as to history and culture, and that this was one of the most interesting programs they had ever attended.

Contributing to the reception preparations were Mrs. O. Rak, Dr. I. Padoch, Mesdames Natalia Walko, Lesia Goy, Marta Jancusko, Luba Artymyshyn, Sofia Serafyn, Myroslava Sawchak and Oksana Schur.

Besides those mentioned above, present at the reception were Mesdames Helen Prociuk, WFUWO Public Relations Chairman; Alexandra Riznyk, UNWLA Vice President; Dora

Rak, UNWLA Bylaws Chairman; Rosalie Polche, Vice President of the N. Y. Regional Council; Janet Bencal, Olha Slywka, Kalena Andrienko, Olympia Rohowska, Iryna Kurowytska, Irena Bechtold, Martha Danyluk and Yaroslava Salyk.

Two previous programs had been arranged by Mrs. Dushnyck — a tour of the UNWLA Folk Art Museum at the Ukrainian Institute of America, and a pysanka demonstration there by Slava Surmach.

It is hoped to hold other programs in the future.

CHAPTER 37 NEWS

Chapter 37 began its work in September on a sad note with the report of the death of Anna Lucky, eighty-two year old, former active member. During the past fifteen years Anna was our adopted senior citizen whom we visited, telephoned, sent greeting cards and took to meetings as a guest.

President Myrtle Slaby and Vice-president Anastasia Volker participated in the Cleveland-Detroit Conference for English-Speaking chapters called "The Ukrainian-American Women" on September 29, 1973.

On October 13 and 14th Myrtle Slaby attended the Bi-Annual Meeting of the UNWLA National Board substituting for the Detroit Regional Council President, Olena Liskiwsky. Later in the month members participated in the Detroit Regional Council's district program "Womanhood Today" with four chapters. Anastasia Volker spoke on the panel: Women Are Discriminated Against By The Law. Legal aspects of a woman's plight relating to Social Security, retirement annuities, and application for loans were discussed. In the musical interlude that followed Donia Demray sang a Ukrainian song which revealed why discrimination against women begin.

At Chapter 37's Ukrainian Blouse Social after the November meeting, pictures of the members were taken for the 1974 National Convention Book.

On November 23, 1973, our member Olga Shuster who recently returned from a two-year Overseas Teacher assignment in Germany

gave a Song Recital at the Detroit Institute of Arts Lecture Hall. Olga, a soprano, presented a program of songs sung in German, French and Ukrainian.

Chapter 37's usual Christmas Party with gifts and carolling was held for the eleven ailing and aged residents of Mrs. Cheff's home for women as a Memorial for Anna Lucky who lived there for fifteen years and passed away on September 3, 1973. A contribution to the OUR LIFE Press Fund was also made in memory of Mrs. A. Lucky.

A Christmas party and gaily wrapped handmade gifts by Chapter 37's Comfy Knitters were enjoyed by the disturbed-teenaged girls at Girl's Town, Belleville, Michigan.

Anne Strokon, past president, invited Chapter 37 to celebrate "Sviaty Vecher" at her Starlite Restaurant in January. The twelve dishes were prepared and served by the members. Kay Zojac, a new member, experienced a different method of preparing the fish dish by serving on the fish-preparation committee. The members and their families welcomed our two new members Bonnie Katschanow and Kay Zojac and their families to the bi-annual celebration of Ukrainian Christmas customs.

Later in January a memorial of words and music for its member Anna Nakoneczny, who passed away on January 21, 1974, was sponsored by Chapter 37 on Oresta Karalash's radio program "Soul of Ukraine."

For the annual observance of the birthday of Chapter 37's patron Lesya Ukrainka, Mrs. Maria Pavlosavich, distant relative of Bohdan Lepky, was the guest speaker. She related episodes from the life of Lesya Ukrainka and read some of her poems in Ukrainian.

Since Chapter 37 is a member of the Federation of Women's Clubs of Metropolitan Detroit, the members attended and were sponsors of its scholarship fund raising project, the Spring Fashion Show and Luncheon at the Grosse Pointe War Memorial. Three of Chapter 37's Ukrainian candidates received FWCMD scholarships in the past. Later in March Chapter 37 had its fund raising project, a Pysanka Bingo.

With the coming of Easter Chapter members were active in Pysanka

Workshops. Anastasia Volker conducted a Pysanka Workshop at the Wilson School in Ferndale, Michigan, for the 4th and 5th grade class. The children had paper drives to earn money to pay for the workshop supplies. They presented Mrs. Volker with a gift to the Detroit Regional Council's Building Fund for the Home for Senior Citizens. Later interested parents had Mrs. Volker conduct a workshop for them.

Myrtle Slaby presented a workshop at the April meeting of Alpha Delta Kappa, a national teacher's sorority, with the help of Mrs. Jaroslava Sena, past president of the Detroit Regional Council. While Myrtle was in one room conducting a Pysanka workshop, Jaroslava was in an other room teaching Ukrainian stitchery. To show their appreciation, the sorority presented them with a gift for the Building Fund. Two Pysanka Workshops at the Drayton Avenue Presbyterian Church were presented. Myrtle Slaby worked with the Senior High School Group and the Lois Circle for Women. Many interesting Pysanky were created and a delightful ethnic cultural exchange ensued.

Chapter 37 members attended the two Leadership Training Sessions sponsored by the UNWLA Detroit Regional Council on May 16 and 18. Mrs. David Saks, past president of Chapter 80, a registered Parliamentarian presented well-prepared sessions on the Convention: credentials, standing rules, program, resolutions, and different ways of voting.

In memory of Mary Husak a former member of Chapter 37 and an active Comfy Knitter who knitted many Chapter gifts and UNWLA fund-raising projects throughout her illness, a gift to the Our Life Press Fund was made by Chapter 37.

In June the members greeted a new member, Julia Pushkow and made plans for the Chapter's participation in the UNWLA Detroit Regional Council's booth at the Detroit Ethnic Festival on August 2, 3 and 4 before recessing for the summer.

Myrtle K. Slaby

A leader does not say "Get going!" Instead, a leader says "Let's go!" and leads the way.

Українська ВИШИВКА

Подушка з двоюрим тлом

(Проект Олі Савицької, рисувала Марійка Винницька)

Зіставлення двокольорового тла дає гарні ефекти для вишивки. Ми подавали вже зразки настільників і серветок. Тепер є це застосоване до подушки.

Як матеріал може послужити полотно, панама або юта в двох кольорах. Може бути у комбінації пісково-брунатній. І так боки подушки є з піскового матеріалу, середня смуга й спинка подушки з брунатного.

Виконання: Прикроїти відповідну

середню брунатну смугу (5 інчів) — умістити на ній вишиваний взір у подвійному зіставленні, переділений жовтою косичкою. Кольори вишивки на брунатному тлі будуть інакші, як на пісковому.

Потім прикроїти боки подушки з матеріалу піскової краски (по 6 інчів із кожного боку). На зовнішніх краях умістити взір у поодинокому виконанні.

Тоді зішити боки подушки з виши-

тою середньою смугою машинним швом. Місце шву прикрити зеленою косичкою. Брунатною косичкою викінчити також бічні вишивані смуги. Далше зішити перед подушки із спинкою з трьох боків. Після всунення подушки зашити четвертий бік по верхнім швом.

Взір для подушки

Цей нескладний у своєму рисунку взір годиться для виконання в різних красках.

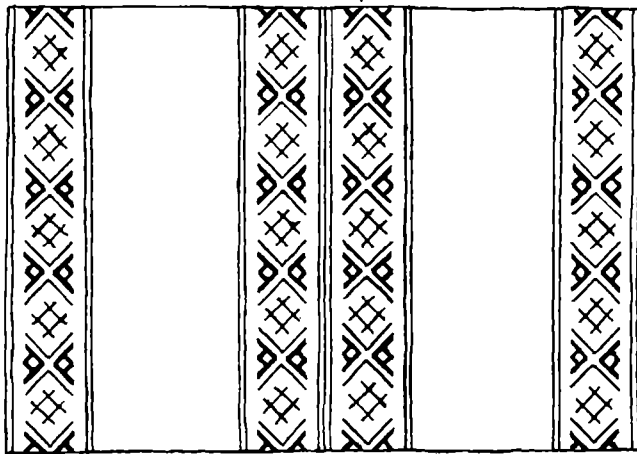
На брунатному тлі — DMC зелене ч. 702, цитринове ч. 444 хх хх, гаряче-жовте ч. 947 оо оо.

На пісковому тлі — DMC зелене ч. 906, брунатне ч. 301 хх хх, червоне ч. 321 оо оо.

Виконання на пісковому тлі можна чергувати.

DMC червоне ч. 321, брунатне ч. 301 хх хх, жовте ч. 742 оо оо.

ТЛО брунатне

ТЛО ПІСКОВЕ

ЩЕ В СПРАВІ КУХОВАРСЬКИХ НАЗОВ

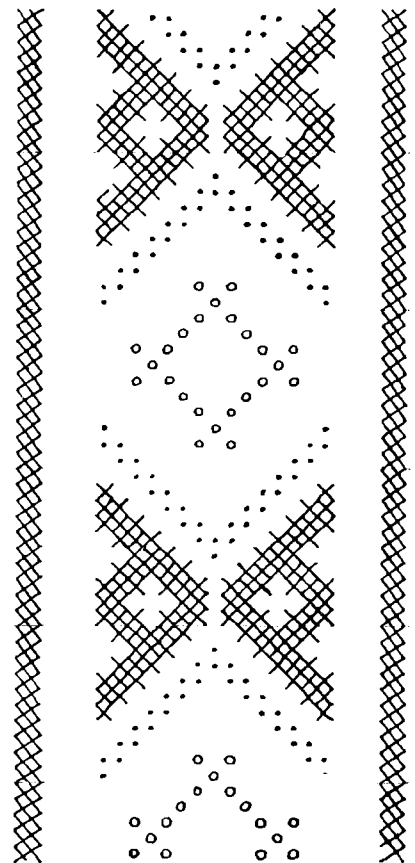
У ч. 2 НЖ з 1974 р. я з зацікавленням прочитала приписи п. н. „Рибні страви“. Не тільки тому, що я їх люблю і часто ними користуюсь, але й тому, що мене цікавлять куховарські назви. Україна лежить над морем і тому в її харчуванні й побуті рибні назви дуже поширені. Тому мене здивувало, що редакція не користувалась українськими назвами. Я розумію, що американські назви більш популярні і зрозумілі. Але ми повинні подавати обидві, одну українську, щоб ми собі її засвоїли, а другу аме-

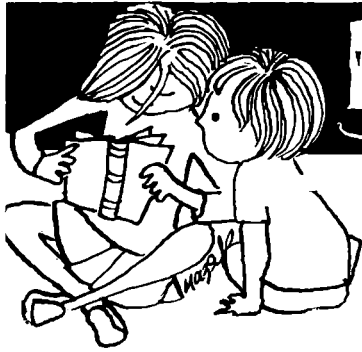
риканську, щоб легше було таку рибу купити.

Подаю тут список найбільш уживаних риб, деякі з них були подані у вище згаданому приписі.

- Flounder, solea — камбала, філе з камбали
- Whitefish — сиг
- Shrimp — криветка
- Lobster — омар
- Scallop — гребінець
- Bluefish — луфар
- White sturgeon — білуґа
- White salmon — білуґа

Наталія Чапленко

НАШИМ МАЛЯТАМ

У Микити все не так

МАРІЯ ЖИЖКА
Рис. Ю. Крохмалюк

ВАЛЕНТИНА ЮРЧЕНКО

Сонечко

У малої Жені
Сонця повні жмені.
Скачуть сонце-зайчики,
Світляні стрибайчики.

Тут спіймала, там зловила,
Засміялася, зраділа,
Жменьки хутко розтулила —
Зайчик був і... загубила.

Може він із жменьки
Скочив до кишеньки?
Ні, нема вже зайчиків,
Соняшних стрибайчиків!

Жартівливе сонечко
Гляне знов в віконечко.
Будуть знову повні жмені
Сонечка у Жені.

Парада

Марширують струнко в лавах
Лесик, Ромчик, Женя й Слава.
Синьо-жовтий прапорець
Розвіває вітерець.

Дай команду — раз-два, ліва!
Гарно всі тримайте крок!
Женя, рада і щаслива,
Тягне з лялькою візок.

Прапорець в руках у Славки,
І вона перед веде.
Раптом песик — скік! з-під
[лавки —
Шкереберть усе іде!

„Що там сталось? Хто упав?“
Мама запитала.
Лесик сумно відказав:
„Це парада впала“.

Чи Ваша дитина користає з української світлички, що її у Вашій місцевості ведуть Відділи США?

Нема здібнішого на збитки, ніж Микита. Щодня він має витівки та вигадки, і ніколи він не повторить того, що зробив учора. Все в нього нове — нема його витівкам ні краю, ні кінця.

Нічого й казати, за злі витівки батько карав Микиту...

От, наприклад, каже батько:
— Ходи, Микито, допоможеш мені вівиці стригти!

пив ножиці. Овечка вже пострижена, то Микита взяв шнур, прив'язав кудлатого пса Рудька до стовпа, близьенько головою, щоб не вкусив, і почав стригти!

Микиті сподобалося стригти! Натисне на ножиці — а вони, як у батькових руках: „Хрум! Хрум!“. І вовна з Рудька падає, ковтун за ковтуном, як з овечки. Вже був би Рудько цілком острижений, та

Батько стриже. З тієї вовни потім нарядуть ниток, будуть гарні светрики й хустки... Дивиться Микита, а ножиці в батькових руках тільки „хрум, хрум!“. І вовна рівенькими рядочками скочується з вівиці.

„От, коли б мені дістались до ножиць — і я б так стриг!“ — думає Микита.

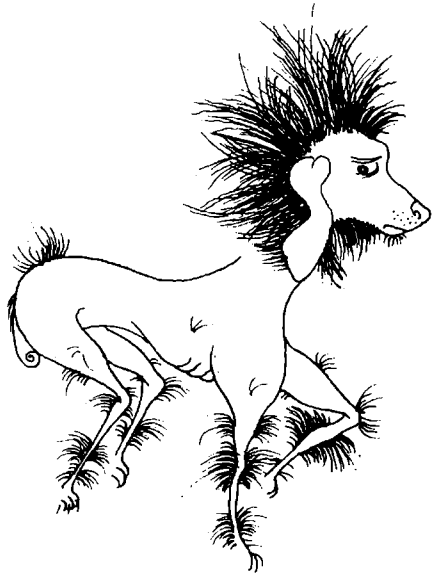
Микита запам'ятав, куди батько ножиці поклав. Батько якраз до коваля пішов. Тільки батько з двору вийшов — Микита відразу вхо-

шнур заважає шию обголити, ну, і голову Рудько не дає — гарчить! І лапи Рудькові важко стригти — пес їх вириває з рук.

„От, якби не ці лапи!“ — сердиться Микита. А далі надумався: „Ні, там і не треба стригти. Так Рудько буде подібний до лева. От, батько як прийде — лева злякається, а потім ще й буде радий, що ми в своєму дворі лева маємо!“

Тільки Микита від'язав Рудька, аж тут і батько повернувся.

Рудько біжить до батька, ви-

щить, підплигує, лащить... Батько з дива остовпів, поки здогадався, що то Микитина витівка. Зразу батько кинувся до Микити, щоб покарати, але мати врятувала Микиту й послала до річки гуси пасти.

Але Микита й там відзначився.

Він набрав води з джерела, замісив глини та й почав ліпити коні й лошата, корови з телятками, верблуди, собаки, слони... Чого вже тільки не поналіплював наш Микита! Він садив глиняних козаків на глиняні коні, будував хати, хліви, стайні... Ціле господарство заснував. А гуси тим часом пішли в чуже поле. Добре, що Микита вчасно спам'ятався й вигнав їх із чужого збіжжя. Але сусідка вже побачила й розповіла Микитиним батькам. Знов батько кинувся до Микити.

— Прости його, — попросила батька Микитина мама. — Гуси ще багато шкоди не нарobili, хіба кілька колосків з'їли! — А сама потихеньку сусідці свіжу хлібину подарувала, щоб та не сердилась.

Микита дуже любив свою маленьку сестричку. І вона його любила і скрізь за ним слідом бігала. Микита любив мамі допомогти, тож одного разу мама йому каже:

— Біжи, принеси мені цебрик води!

Микита радо кинувся до роботи. А за ним і сестричка побігла. Витяг Микита воду з криниці. А тоді посадив сестричку на кінець жу-

равля (а не така палиця, що нею воду з криниці витягають) і міцно її прив'язав, а тоді підніс журавель високо-високо вгору, прив'язав до криниці так, щоб тримався вгору, а сам пішов до хати матері воду віднести.

А люди тим часом побачили дівчинку високо на журавлі, тільки вітер її гойдає та сиріною суkenочкою тріпоче... Побачив це й батько. Мерщій кинувся доню рятувати, щоб не впала та не вбилася. А доня кричить:

— Тагу, я зовсім не боюся! Там угорі так гарно, і все-все далеко видно!

Ой, дістанеться Микиті від батька за такі витівки!..

От, почав думати Микита, чим би підобритися до батька, щоб він забув за всі недобрі вчинки та не сердився на Микиту.

Здбався Микита із своїм добрим приятелем Федором і намовив його йти з ним раки ловити.

— Я певний, що батькові раки сподобаються! Вони такі смачні!

Встав Микита вдосвіта, розбудив Федора, і вони так, щоб удома не бачили, пішли раки ловити. Багато-багато наловили, розділили їх порівну й тихенько додому прилягли. Ще всі кругом спали.

Микита надумався зробити батькові несподіванку, щоб батько добре здивувався. Приволік до хати ночви, що в них мама білизну перере, всипав туди раки, ще й налив їм у ночви води, щоб ракам було що пити.

„От, зрадіє батько, як раків побачить!“ — ще раз подумав Микита та й солодко заснув.

В хаті було тихо. Чути було тільки батькове хропіння та якусь шарудіння. А то раки вилазили з ночов та розповзались по всій хаті. Батько прокинувся. Чує — щось шарудить, щось лазить по підлозі. Батько тихенько ступив ногою, а рак його як ущипне клешнею за великий палець! Батько скрикнув, уступив другою ногою просто в ночви, ночви загойдалися. Батько з ляку не втримався й упав на підлогу! Під ним тріщали раки, по хаті розтікалась вода...

Від батькового крику збудились мати й сестричка. А Микита спроння думає, що то всі так з радощів кричать.

„Нехай собі кричать, — думає Микита, — раків їм на три дні вистачить!“

Батько сердиться, а мама його вмовляє:

— Микита винен, але ти й сам трохи винен. То ж ти в ночви вліз і воду порозливав.

Якось помирились. Але гарно смакував куліш у той день — з раками. Як усі з-за столу встали, Микита побачив, що на дні в макітрі трохи кулішу залишилось.

„Я б ще й це доїв“, — вирішив Микита. Тільки мати відвернулася, а Микита шубовсть головою в макітру, та й давай, без ложки, як Рудько, куліш сьорбати. Кілька разів сьорбнув, та й доїв. Але макітра голову не випускає, застряг у ній наш Микита! Вуха не пускають, і ніс уперся коло самого вінця. Побачила це мати й не зрозуміла одразу, що сталось. Вона думала, що збиточний хлопець просто граючись макітру на голову одяг!

— Ти мені ще розбий макітру! Вона ж така гарна й нова, і дорого коштує!

Кинулась мати макітру рятувати, та де! Вуха макітру не пускають. А тут уже й батько прийшов.

— Ой, Боже мій, чоловіче, поможи мені макітру з Микити зняти!

Батько вхопив макітру обома руками, підняв догори, і Микиту з нею. Ногти Микитині від землі відділились, а макітра не злазить.

— Чоловіче, розбий макітру, аби хлєпець живий лишився.

Вхопив батько Микиту, з макітрою на голові, під пахви. Поніс до лікаря. Микита кричить:

— Тату! Пустіть, бо макітра розіб'ється! Я не втримаю!

Якось крутнув Микита головою, макітра луць! та йому в руки.

„Добре, що не на дорогу впала, — подумав Микита, — а то б розбилася, і знову я був би винний“...

**ЗАМОВЛЯЙТЕ ЗШИТОК
ІЗ ПРИПИСАМИ**

**Наталії Костецької
ПЕЧИВО**

Ціна з пересилкою 1.50 дол.

Замовляти в Централі СУА

ХРОНІКА ОКРУГ

Пригадуємо всім Округним Радам і Відділам СУА, які включають кліші до своєї Хроніки, що їх виконання треба оплатити. Кліша одношпальтова коштує 8 дол., двошпальтова — 15 дол. Найкраще прислати цю суму разом із дописом.

Адміністрація Н. Ж.

ПОЖЕРТВИ ОКРУГИ ДІТРОЙТУ НА ЗАПАСНИЙ ФОНД Н. Ж.

Округна Рада і Відділи СУА зложили за цілий час кампанії до кінця травня ц. р.:

Округна Рада СУА — 350 дол., 5 Відд. — 500 дол., 23 Відд. — 165 дол., 26 Відд. — 25 дол., 37 Відд. — 25 дол., 38 Відд. — 33.50 дол., 56 Відд. — 25 дол., 58 Відд. — 50 дол., 63 Відд. — 335 дол., 76 Відд. — 60 дол., 81 Відд. — 25 дол., 96 Відд. — 200 дол. — Разом — 1,793.50 дол.

Округа Дітройт

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

Дня 27 січня 1974 р. голова п-і Олена Лісківська відкрила З'їзд молитвою. Відспівано гімн СУА. До президії Зборів обрано п-і Лідію Колодчин, як голову а п-і Надію Терлецьку, як секретарку. Відчитано привіт Метрополітального Відділу УККА з побажаннями успіху в праці.

Протоколу з попереднього З'їзду не відчитано, бо не вдалося його відшукати, але вибрано комісію, яка мала б відтворити й перевірити його.

Згідно з новими вказівками Відділи не склали звітів. Відчитано збірний звіт з їх діяльності в опрацюванні містоголови п-і Р. Дигдало.

Уступаюча Управа складалася з пань — Олени Лісківської, голови, Міртл Слейбі і Роми Дигдало, заступниць, Ольги Остап'як, прот. секретарки, Станислави Гайди, кор. секретарки, Василя Гординської, скарбнички. Референтками були пані — Л. Колодчин, організаційна, О. Витвицька, культ.-освітня, Т. Назаренко, виховна, В. Гнатюк, сусп. опіки, А. Войтович, пресова, А. Вокер і П. Будзол, Будівельного Фонду.

Прийнято до звітування. Стиглий витяг із звітів упорядкований

тут за ділянками, а матеріал зачерпнутий із звітів різних членок Управи. За даними, що їх подала голова — Округа налічує 14 Відділів із кількістю 457 членок. Це є великий гурт жінок із різномірними зацікавленнями, що й проявилось в праці Округи.

Організаційне. Восени 1973 р. влаштовано Місяць Союзянки, який скла-

Олена Лісківська,
голова Окр. Ради СУА Дітройт

дався з кількох дискусійних вечорів на заході й сході міста. Участь узяли Відділи — 23, 37, 50, 58 і 81. Тоді також відбулася кампанія приєднання членства. Виготовлено летючки. Радіопередача, в якій щомісяця реферовано працю одного Відділу, продовжувалась якийсь час, але потім це перервано, бо радіопроект „Душа України“ запланувала інтерв'ю з головами Відділів. У вересні 1973 р. відбулись одноразові сходи з орг. референтками Відділів. Виготовлено картотеку із списків усіх членок у Відділах, за винятком 23 і 50 Відділів.

Велика частина праці Окр. Управи проходила у зв'язках з іншими організаціями. Спільно з жіночими організаціями Дітройту влаштовано 28 й 29 жовтня Свято 25-ліття СФУЖО, яке пройшло дуже успішно. Бенкет з участю Ірини Павликовської відбувся в милій і товариській атмосфері.

Округна Рада взяла участь у Комітеті Привітання Їх Блаженства Кир Йосифа. Союзянки брали численну участь у відправах і бенкеті. Дальше голова Округи ввійшла до Комітету відзначення 40-ліття голоду в Україні.

Культ.-освітні справи. Референтура працювала в такий спосіб, що на запрошення Відділів організувала гуртки на цікаві теми. Між ними був вечір „Самвидавної літератури“, про найновіші археологічні розкопи в Україні й інші. Спільно з іншими організаціями влаштовано мистецьку виставку малярки Ольги Остап'як, а також зустріч із Союзянками з Австралії Зоєю Когут і Іриною Залеською. В українському Фестивалі взяло участь багато Відділів під проводом Окр. Ради. До допомоги у виставці притягнуто молодь, а Лзвінку Макар вибрано королевою українського Фестивалу і міжфестивальною королювкою. Станок Окр. Ради з виробами нар. мистецтва приніс доходу 507 дол. Займалась тим містоголова Р. Дигдало. З того призначено 300 дол. на Будівельний Фонд, а 200 дол. на оборону в'язнів. Окрім того Окр. Рада влаштувала пікнік на Діброві.

Культ.-освітня референтка провадить Гурток Книголюбів. Гурток поширював книжки україно- й англомовні. (Твори Докії Гуменної й Івана Коляски). З членками 96 Відділу СУА референтка робила заходи за створенням українського відділу в публічній бібліотеці Воррену.

Виховні справи. Референтура працювала в порозумінні з п-і Оленою Климишин, вих. референткою Гол. Управи. Найперше перевела реєстр дітей дошкільного віку, отримавши їх списки в кількох церквах. В Окрузі існують 4 світлички. Курс учительок дошкільки має бути продовжений.

Референтура запланувала ряд лекцій на виховні теми. Обговорено „Роль матері у вихованні дитини“ (Зірка Клярк), „Іграшки — допоміжний чинник у вихованні дитини“ (Т. Назаренко), „Мета заснування світличок для дітей, що не володіють укр. мовою“ (Лідія Пакула), „Забавки, яких не слід давати дітям“ (Л. Липецька). Зорганізувала виставку дитячих робіт під час вечора-зустрічі на заході міста. Четверо дітей дістали співаники „Рідна пісня“ як нагороди.

Для здобуття фондів референтура провела лотерію. На виграші подаровано картину Гр. Назаренка, виши-

вану горбинку (Д. Яворівська). Окрім того 63 Відділ приділив 100 дол. на потреби світличок із Вишиваних Вечерниць.

Зв'язки. Округа має добре наладані зв'язки з американським оточенням. Дня 1 березня 1973 р. влаштовано Свячене в приміщенні Пресбитеріанської церкви, в часі якого демонстровано наші Великодні звичаї. Відбулась Конференція Круглого Стола християн і жидів де був показ Різдвяного стола й опис наших звичаїв. Відбувся показ вишивання в бібліотеці Берклей. Цими виступами зайнялась містогорова Миртл Слейбі.

Пресова ділянка. Пресова референтка 5 Відділу п-і А. Біловус у трьох Відділах промовляла на тему „Що дає преса жінці“. Радить передплачувати наш журнал спільно через скарбничок Відділу. Завдяки їй заходам 5 Відділ стоїть на першому місці в передплатах.

Фінансова ділянка. Сальдо з кінцем 1973 р. — 1.653.28 дол.

Будівельний Фонд. Відбулося кілька засідань, останнє 8 червня 1973 р. Для придбання фондів улаштовано ряд імпрез. Це була продаж харчів під час Укр. Фестивалю і лотерія 28 жовтня 1973 р. Окрім того Комісія полагоджувала формальності, конечні з реєструванням нашої площі й виробленням корпорації „Українське Село“. Брала участь у 3-ох засіданнях міської ради Воррену у зв'язку з будівельною справою. Голова Буд. Фонду п-і А. Вокер пропонує, щоб Окр. Рада скликала нараду представників організацій м. Дітройту і разом вирішили будову Дому для Старших.

Фінансовий стан Буд. Фонду виносить у готівці 16,147.73 дол., у деклараціях 3,000 дол. Окрім того вартість придбаної площі у м. Воррен.

У своєму слові голова п-і Лідія Бурчачинська привітала Округу від Екзекутиви, виявила признання для Округи за її розгорнені зв'язки з американським оточенням, за гарно поставлену акцію дошкільного виховання і за створення Буд. Фонду. Потім перейшла до напрямних Централі США під теперішню пору. Головним її прямиванням є скріплення організаційної свідомості і дисципліни. Виконання нашої програми має бути головним завданням кожного Відділу, змаганням кожної членки. Із тим сполучена також переміна фінансової політики нашої організації. Головні грошові засоби повинні бути спрямо-

вані на наші власні цілі. Другою її темою була Ювілейна Конвенція США. Одним з її завдань буде — відзначити Відділи і членок, що перебувають 40 літ у рамках США. Завданням Округи є — підшукати такі Відділи й членок і список їх представити Централі. На закінчення п-і Лісківська вручила голові подарунок (вишуканий образ), а замість дару любови передала 250 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Дискусія над звітами торкалася в більшості Буд. Фонду. П-і Гайда вияснила, що декларації в сумі 3,000 дол. — це пожертви Відділів 5 і 58, які зберігають їх у себе аж до часу, коли вирішиться призначення Буд. Фонду.

Контр. Комісія в складі — пп. Я. Сена, О. Перецька й А. Галишин провела перевірку книг Окр. Ради і Буд. Фонду і знайшла все в найкращому порядку. Висловила признання голові п-і Лісківській і цілій Управі та поставила внесок на уділення абсолютії. Збори його одногласно ухвалили.

До своєї **Окружної Управи** ввійшли пані — Олена Лісківська, голова, Миртл Слейбі й Рома Дигдало, заступниці, Оріся Лончина, прот. секретарка, Станіслава Гайда, коресп. секретарка, Вася Гординська, скарбничка. Референтками стали пані — Олена Перецька організаційною, Одарка Витвицька культ.-освітньою, Іванна Кульчицька мистецькою, Тетяна Назаренко і Христя Гнатчук виховними, Лідія Колодчин, Анастасія Мазяк та Оксана Вінтер сусп. опіки, Лариса Гісо пресовою укр. мовою, Анна Вайт пресовою англ. мовою.

До Буд. Комітету ввійшли пані — А. Біловус, Р. Дигдало, П. Будзол, Л. Сако, О. Адамек, Ф. Сіділо, Л. Казівнич, А. Вокер, О. Перецька, Я. Сена, О. Галяженко, О. Макар.

До Контр. Комісії ввійшли пані — Ярослава Сена, Агафія Галишин і А. Вірстюк.

Збори закінчено вечерею й товариською виміною думок. Голова подякувала всім за участь і закрила збори.

Зладжено на підставі протоколу Окружного З'їзду

5 ВІДДІЛ США ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ, ДІТРОЙТ, МИШ.

40-літній ювілей

У неділю, 30 вересня 1973 р. 5 Відділ США торжественно обходив свій

40-літній ювілей. Дбайливим старанням ювілейного комітету, зокрема рухливої голови Павлини Будзол, цей відділовий празник був дуже вдалий. Вранці відслужено в українській католицькій церкві в Гемтремку св. Літургію за здоров'я членок. По полудні відбувся святковий обід з участю 235 осіб, які засіли за естетично прибрані столи. Програма почалася співом гімну США. Голова Відділу П. Будзол радісно привітала зібраних. Молитву провів о. ігумен Іннокентій Лотоцький. Зустріч проходила в піднесеному настрою й у привітній товариській атмосфері.

В мистецькій програмі співачка Христина Липецька відспівала низку українських пісень у супроводі піаністки Марусі Лісовської. Їх виступ публіка привітала ентузіастично.

Акторка Катерина Бранка-Кривуцька в драматичній обробці подала „Побожну“ Василя Стефаника й „Заручини“ В. Дуб. Її виступ також зустрівся з признанням.

Віршовану історію праці 5-го Відділу на протязі 40 років вдало виголосила Анастасія Біловус.

Святочну промову сказала голова Окр. Ради Олена Лісківська. Вона передала Відділові грамоту від Головної Управи США. Слово англійською мовою виголосила організаційна референтка Централі Анастасія Вокер. Признання Відділові за його жертвенну працю для Церкви й народу склав о. ігумен І. Лотоцький.

Вичерпний звіт із праці й осягів Відділу зложила довголітня протолярна секретарка Софія Годуб.

Під час обіду представлено делегатів різних установ і організацій та інших Відділів США. Відчитано письмові привіти, між іншим, від почесної голови США п-і Олени Лотоцької й теперішньої голови США п-і Лідії Бурчачинської. Закінчено цю вдалу імпрезу співом національного гімну.

З нагоди ювілейного святкування Відділ склав пожертву в сумі 1.200 дол. на українську середню школу (гай шкіл) і 1,000 дол. на дім для старших віком людей. **Присутня**

23 ВІДДІЛ США ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ У ДІТРОЙТІ, МИШ.

Святочні сходини в пошану патронки Відділу Ольги Басараб

У річницю мученицької смерті сл. пам. Ольги Басараб 23 Відділ США скликав святочні жалобні сходини дня 17 лютого ц. р. Перед сходинами

в церкві св. Івана Хрестителя в Дітроїті о. прелат М. Бохневич і о. В. Климчук відслужили Службу Божу за бл. п. Ольгу Басараб і всіх героїнь, що лягли за волю України. Під час Служби Божої і панахиди співав хор під диригентурою К. Цепенди. Членки Відділу взяли численну участь у Богослуженні, стоячи організовану групою посередині церкви, з почепленими жалобними відзнаками.

Після відправи відбулися в церковній залі жалобні сходи. Перед гарно прикрашеним портретом Ольги Басараб, голова Відділу Євдокія Кахній відкрила сходи молитвою. Згадала вона Ольгу Басараб та всіх наших героїнь, відомих і невідомих, що боролися за правду і волю України.

Бувша довголітня голова Відділу Марія Ясінська виголосила доповідь про життя і мученицьку смерть патронки Відділу Ольги Басараб. Поему М. Костюка „На могилі Ольги Басараб“ продеклямувала Ксеня Пелер. При кінці промовляла Анастасія Королишин, яка говорила про те, що герої — це ті люди, які вірили в ідею і за її здійснення готові були терпіти та віддати своє життя.

Зібрані на сходинах членки Відділу в пам'ять своєї патронки зложили в 50-ті роковини її смерті 65 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. (згадка про це була в 5 ч. за травень).

Сходи закінчилися прийняттям.

Анастасія Королишин

26 ВІДДІЛ СУА, ГЕМТРЕМК, МИШ.

У 1973 р. Відділ відбув 6 ширших сходин і 3 засідання Управи. В програмі сходин були вісті з Централі, звіти з окружних сходин, звіти з продажу печива і з інших імпрез, в яких наші делегатки брали участь.

Пересічна участь членок на сходинах 20—28. Причина в тому, що багато наших членок мешкають поза містом.

Діловий 1973 рік Відділ розпочав традиційним Свят-Вечором — імпрезою, яка здобула собі популярність. Завданням 26 Відділу є плекатати звичай наших предків і тому вже 36 років улаштуємо Свят-Вечори для цілої парохії й гостей із дбайливо підготованою програмою і традиційними стравами.

Як кожного року, так і цього Відділ ушанував 11 лютого пам'ять своєї патронки Ольги Басараб рефератом Ст. Лужецької і віршем Люби Баско.

З тієї нагоди приготовано обід з домашнім печивом.

На кожних сходинах Відділу подається кава і солодке.

Дня 11 червня, на Зелені свята, відслужено Службу Божу за здоров'я живучих і панахиду за померлих членок Відділу.

Членки помагали на парохіяльному свяченому, на парохіяльному пікніку, на Українському Фестивалі Окружної Ради й на пікніку Окр. Ради.

Цього року Відділ втратив 5 членок: Софію Кобасу, Марію Кудлу, Марію Лацко, Анну Стойко й Марію Березюк.

Членки Відділу відвідували хворих удома й у шпиталях Хворих було чимало, бо наші членки вже старші віком і часто нездужають.

Головою Відділу в 1973 р. була Людвика Борискевич, заступницями М. Малинович і М. Воскрес, прот. секретаркою Ст. Лужецька, коресп. секретаркою Єл. Бабій, скарбничкою А. Заяць, фін. секретаркою Ір. Решетилович, госп. референтками М. Дидів і М. Бортник, реф. сусп. опіки Ю. Прибила, О. Бабій і К. Кобаса, прапроносцями К. Уштан, Гвоздь, М. Бережанська і К. Кобаса. Делегатки до Окр. Ради: Ст. Лужецька й М. Малинович, пресова реф. К. Кобаса, члени Управи А. Дем'ян і М. Липецька. — Контр. Комісія: Ю. Прибила, О. Бабій і М. Васько.

Академія для відзначення 50-ліття смерті О. Басараб

Кожного року 26 Відділ СУА вшанує пам'ять своєї патронки Ольги з Левицьких Басараб. Цього року відзначив Відділ 50-ліття її героїської смерті академією, що відбулася 10 лютого. З тієї нагоди в парохіяльній церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку була відслужена Служба Божа. Після Богослуження відбулася в церковній залі скромна академія.

Уступаюча голова Людмила Борискевич відкрила програму молитвою, передаючи ведення свята почесній голові Катерині Хом'як. На програму склалися такі точки: реферат Стефанії Лужецької п. з. „Ольга Басараб — символ героїзму“, відчитання двох патріотичних віршів Марією Воскрес і деклямація вірша Мусія Степановича п. з. „Могила Ольги Басараб“. Деклямацію виголосила Катерина Хом'як.

Присутні винагородили виконавців програми рясними оплесками.

Спільний обід приготувала Людми-

ла Борискевич, а кілька членок принесли домашнє печиво. Між гістьми були присутні: представниця Окружної Ради п-і Гайда, почесна голова „Просвіти“ п-і Осадчук і п-і Досик.

Нововибрана голова Відділу Катерина Кобаса подякувала присутнім за прибуття на академію й молитвою закінчила святочні сходи.

Збудовані прикладом своєї патронки, членки Відділу розійшлися з новими плянами й постановою праці для добра своєї організації й українського народу

Стефанія Лужецька
пресова референтка

56 ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЮДМИЛИ СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ, ДІТРОЙТ, МИШ.

Від 1 січня до 31 грудня 1973 р.

Відділ невеликий, але працює по своїй силі й змозі. Відділ не може взятися за більші імпрези, бо брак сил до праці. За звітний час відчитано доповідь у 250-ліття народин Гр. Сковороди. Доповідь на тему „Мистецтво кам'яної доби й найновіші розкопки“ опрацювала О. Витвицька. Відділ брав участь у виведенні гаївок, відзначив 40-ліття голоду в Україні в 1933 р., врочиство відсвяткував День Матері, взяв участь у пікніку Окружної Ради на Діброві. Влаштований Відділом фестиваль дав понад 700 дол. приходу. Членки подарували печиво для Презбитеріанської церкви й зайнялися тризною по бл. п. членці О. Янчинин. **С. Шумило**

63 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МИШ.

Дня 16 грудня 1973 р. відбулися загальні збори Відділу. Звіти Управи й голови Відділу Орісі Лончини дають образ широко закровоної і запланованої праці, яку майже в цілості виконано. Сходи не відбувалися кожного місяця, бо часом бували поважні перешкоди, коли то з громадянського обов'язку й лояльності треба було відступити час і місце іншим організаціям. Проте праця в усіх ділянках поступала згідно з пляном. Культурно-освітня праця була запланована так, щоб на кожних сходинах були цікаві доповіді.

Виховна референтура працювала наполегливо і дала ряд доповідей на виховні теми, які мали форму семінарів. Плянувала цю ділянку і нею провела Олена Климишин.

Господарська секція, крім менших прийнят з нагоди різних імпрез чи

сходина, вив'язалася зразково, влаштуваючи буфети для вишиваних вечерниць, а теж для фестивалю етнічних груп у Дітроїті. Принесли ці буфети поважні доходи. Подбали про них пані: В. Целюх, М. Готра, Оля Федчишин і скарбничка Т. Блажкевич.

В культурно-освітню ділянку багато праці вложили пані Л. Боднарук і Оріся Лончина.

Нова Управа майже в цілості перевибрана у тому самому складі, вже вдруге, а деякі членки вже втретє. Оріся Лончина рятує втретє прикру ситуацію „безголов'я“. Зорієнтована в загальній ситуації, намітила вона плян праці, з тим, щоб підсилити особливо ділянку культурно-освітньої праці, запрошуючи прелегентів із такими доповідями, які притягали б численних учасників і оживили сходини Відділу. Членка Відділу Олена Климишин у своїх широких планах виховної ділянки потребуватиме також помочі членок.

Рішено теж обмежити доходи імпрези влітку тільки до пікніку, бо в тому часі мало є присутніх у місті пань і нема рук до праці при таких імпрезах як фестиваль тощо.

На перших сходинах після загальних зборів, які відбулися в січні, присвячено увагу письмам Централі СУА, плянам підготовки до 50-ліття СУА. Рішено вислати привіт і знімок до ювілейної книги. Відділ зобов'язався вислати до Бразилії книжки, які подарував п. Білоскурський, ліквідуючи книгарню.

В лютому відбулися сходини з доповіддю Олени Климишин про Ольгу Басараб. Одарка Витвицька мала доповідь про розкопки на Україні й сліди давніх символів на писанках.

Після Загальних Зборів Округної Ради СУА, на яких була присутня голова СУА Лідія Бурчинська, делегатка Відділу Оріся Лончина звітувала членкам про цікаві повідомлення та справи, які були там порушені, особливо про напрямні Екзекутиви СУА, які хоче вона перевести для скріплення престижу організації. Говорила теж про konieczність створення бази 50 тисяч долярів для Нашого Життя, над чим усі повинні працювати.

Відділ брав теж участь у виховній конференції трьох округ, яку підготувляла членка Відділу Олена Климишин.

Управа вирішила влаштувати спільно з Марійською Дружиною прощальний вечір для довголітньої членки Люни Боднарук яка переїздить до Шикага. Приготовано програму і гарне прийняття. Відбулося воно в присутності о. ігумена І. Лотоцького та численних гостей і було несподіванкою для зворушеної Люни Боднарук. Привітали її голови обох товариств, пл. Оріся Лончина й Ірина Тарнавська, а вичерпне слово про працю від студентських часів виголосила Ірина Пеленська. На пам'ятку подаровано п-і Люні емалію Шонк-Русича. Прощальне слово виголосив о. ігумен І. Лотоцький, згадуючи заслуги Люни Боднарук у навчанні в гай-школі. Вчила вона теж у „Рідній Школі“ й була дуже діяльна в обох товариствах, яких членки з жалем її прощали.

Перед Відділом ще літній пікнік, до якого йде підготовка, а після вакацій підготовка до Конвенції СУА.

Марія Козак, секретарка

76 ВІДДІЛ СУА ІМ. НАТАЛІ КОБРИНСЬКОЇ, ВОРРЕН, МИШ.

Відділ начисляє 33 членки. Щомісяця відбуваються засідання Управи й ширші сходини членів. У грудні Відділ зайнявся висилкою пачок на Лемківщину і до Австрії. Дня 18 лютого 1974 р. на ширших сходинах Відділу його членка Дора Яцюк перевела показ декорування тортів, а Дарія Витвицька прочитала статтю Тані Ходорович на тему ув'язнених українських інтелектуалів. Відбуто ювілейні сходини членок при чаю й солодкому. Вирішено справу участі в Конвенційній Книзі. Відділ оплатив одну сторінку із знімком. Дитячий садочок, який існує при Відділі під проводом Миросі Бараник і Юлії Капітанець сам оплачує пів сторінки в Книзі із світліною.

Влаштовано продаж печива і тортів.

Восени заплановано дитячі вишивані вечерниці, які щорічно з успіхом улаштовує наш Відділ.

Загальні Збори Відділу відбулися 10 січня 1974 р. До Управи Відділу на 1974 рік увійшли: Ірина Ляш — голова, Ліда Колодчин і Стефа Лісікевич — засгупниці, Рома Дигдало — секретарка, Марія Кальба — скарб-

ничка. Референтками стали: Христина Кравс організаційною, Ольга Савчук пресовою, Анна Хміль і Ірина Ворик господарськими, Люся Несторович і Катерина Сливка сусп. опіки, Леся Бараник виховною, Дарія Витвицька культ.-освітньою.

Праця у Відділі проходить у дружній атмосфері.

Ольга Савчук
пресова референтка

81 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛ. СТЕПАНІВ, ДІТРОЙТ, МИШ.

(Звіт із праці від вересня 1973 до травня 1974)

Повакаційну діяльність започаткував Відділ сходинами й товариською зустріччю членок і їх родин на Діброві, 9 вересня.

На сходинах, що відбуваються кожного місяця, обговорюється біжучі справи й пляни Відділу та вісті з Округної Ради й Централі СУА. Лілову частину сходин у жовтні поєднано з цікавою розповіддю членки про її поїздку в Україну. З нагоди Різдвяних свят, запустів, Великодня і Дня Матері в другій частині сходин переведено відповідні до дня короткі програми й доповіді.

Дня 24 жовтня Відділ зорганізував зустріч із 23, 37 і 58 Відділами СУА. Першу частину зустрічі у виконанні нашого Відділу присвячено 10-літтю смерті патронки Відділу сл. п. Ол. Степанів. У другій частині 58 Відділ зорганізував панель на тему: „Жінки сьогодні“. Дня 27 і 28 жовтня Відділ взяв участь у святкуванні 25-ліття СФУЖО.

В січні ц. р. Відділ був господарем Округного З'їзду. В березні Відділ спонзорував імпрезу: „Самвидавна література в Україні“. Відділ опікується світличкою, яку веде виховна референтка. Відділ веде успішно харитативну працю. Референтка відвідує хворих членок і громадян, займається збіркою вживаного одягу, придбала колядою і пожертвами поодиноких людей матеріальні засоби на стипендійний фонд. Відділ вислав 10 пачок з одягом до Європи й 6 до Бразилії.

Відділ плянує взяти участь в Етнічному фестивалі з початком серпня. Вже тепер приготувляють членки містецькі експонати, щоб спільно з ін-

Пам'ятайте про Запасний Фонд „Нашого Життя“!

шими Відділами СУА й організаціями гідно запрезентувати нашу культуру серед чужинців.

Дня 16 грудня 1973 р. відбулися Загальні Збори Відділу. В склад Управи увійшли: Дарія Яворівська — голова, Тетяна Назаренко — заступниця і виховна референтка, Олена Папіж — скарбничка, Ірина Чучман — протоколярна секретарка, Марія Колтик — кореспондентська секретарка. Референтками стали: Анастасія Стефанюк організаційною, Олена Перещька культ.-освітньою, Марія Собко сусп. опіки, Ольга Нінювська й Оксана Василина господарськими.

Ірина Чучман, секретарка

Відділи далекого віддалення

107 ВІДДІЛ СУА ІМ. Л. УКРАЇНКИ, САН ХОЗЕ, КАЛІФОРНІЯ

Відділ начислює 20 членок. У 1973 році приєднано одну членку. Сходини відбуваються кожного місяця. Культ.-освітня референтка Ольга Лукач приготувала й виголосила на сходинах реферати на такі теми: „Карпатська Україна“, „Алла Горська“, „Олена Теліга“, „Жінка в творах Тараса Шевченка“, „Григорій Сковорода“, „Сорокріччя голоду в Україні“,

Пані з 107 Відділу СУА, які виступали в монтажі на 100-літньому ювілею Наук. Т-ва ім. Шевченка. Від ліва Оксана Сидорак, Роксана Дацій, Галина Маренін.

„Софія Зарицька“, „Митися, чи не митися — ото квестія“. Доповідь про „Рід малярів Кричевських“ сказала мистець Катерина Кричевська-Росандіч. Голова Відділу Українського Народного Союзу в Сан Франціско мав доповідь про цю братсько-забезпечену інституцію.

У березні 1973 р. Відділ приймав участь в академії в честь Т. Шевченка, спонсорованій кліттиною УККА в Сан Франціско. Співацький ансамбль Відділу під диригентурою голови Віри Шавлач відспівав кілька пісень.

Дня 5 травня 1973 р. Відділ улаштував вишивані вечорниці. Жюрі в складі: д-р Н. Сороковська, Г. Стеців, п-і Вермонт й Е. Черепенко признало три нагороди за найкраще вишиті сукні й блузки. Першу нагороду (книжка з українськими зображеннями)

отримала Віра Зубрицька за довгу вишиту сукню, другу (українська кераміка — комплект на сіль і перець) признало П. Столець за вишиту блюзку, третя нагорода (живі квіти) припала Л. Семенюк за коротку вишиту сукню. У дружній атмосфері при звуках оркестри й співі Віри Шавлач членки з родинами приємно провели вечір. До успіху вечорниць причинилася мистець Катерина Кричевська-Росандіч, подарувавши Відділові свою картину на лотерію. За цей дар Відділ їй дуже вдячний.

З нагоди століття Наукового Т-ва ім. Шевченка Відділ приймав участь в імпрезі, влаштованій кліттиною УККА в Сан Франціско. В мистецькій частині поставлено монтаж культ.-освітньої референтки О. Лукач „Жінка в творах Т. Шевченка“. У монтажі брали участь: Роксанда Дацій, Галина Марелін і Оксана Сидорак. Диригентом був інж. Юрій Маренін, конферансьє — Ольга Візір. Усі пані були вдягнені у вишивані сукні, що були нагороджені в 1972 р.

При Відділі існувала до червня 1973 року світличка. Проводила її Ярослава Оренчук і Стефа Меркало. Діти світлички виступали на святах Матері, Батька й на Свят-Вечорі. На Різдвяні свята Відділ улаштував обід із традиційних українських страв для членок з родинами й для дітей світлички. На закінчення св. Миколай роздав дітям дарунки

Референтура суспільної опіки відвідує хворих і приносить їм квіти. Вислано 50 дол. потребуючим українським родинам в Європі.

Влаштовано виставки народнього мистецтва в публічних і університетських бібліотеках.

Пресова референтка Віра Зубрицька провела хроніку Відділу.

Господарська референтка Таня Тарко приготувала буфети на імпрезі.

Віра Зубрицька
пресова референтка

107 Відділ СУА у Сан Хозе. Пані, які виграли нагороди на вишиваних вечорницях. Від ліва Аня Столець (2-га нагорода), Ліда Семенюк (3-тя нагорода), Віра Зубрицька (1-ша нагорода).

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД СУА

Крім індивідуальних стипендій — вплинули на Стипендійний Фонд СУА на 1974 рік такі пожертви:

118 дол.: Григорій Бартош, Денвер.
105 дол.: 20 Відділ СУА.

По 100 дол.: А. і П. Іванів, Торонто, Ольга Дармохвал, Нью Йорк, М. Білас, Дженкінгтон.

По 50 дол.: Д-р Б. А. Филипчак, Пассейк, І. С. Конрад, Філядельфія, Ольга Павлів, Коговз, З. і Т. Савицькі, Ютика, Микола й Єл. Мулицькі, Меланія Кузьма, Гартфорд, д-р Я. Пайчук, Шикаго (плюс 150 дол. стип.), Олена Кокодинська, Йонкерс, 20 Відділ СУА, Філядельфія, д-р Б. Худьо, Мейплвуд (плюс 150 дол. стип.).

40 дол.: Союзянка з Ютики, Н. Й.

35 дол.: 41 Відділ СУА, Філядельфія

30 дол.: Максим Грибик, Австралія (плюс 215 дол. стип.).

25 дол.: Омелян Логуш, Мілвокі.

По 20 дол.: Д-р Юрій Бережницький, Філядельфія, Зеня Семанюк, Рочестер.

По 15 дол.: Світлана Шумська, Філядельфія, Михайло Лесів, Австралія (плюс 200 дол. стип.).

По 10 дол.: Іван Струк, Філядельфія, Анеля Бартош, Денвер, Марія Голуб, Каламазу, д-р Іван і Марія Жовнірович, Вебстер, Богдан Лівчак, Філядельфія, Валентина Лучкань, Вест Гартфорд.

По 5 дол.: Инж. Євген Бровар, Ютика, Н. Й., Меланія Дмитрів, Рочестер, о. Володимир Грабець, Трентон.

НА „ФОНД 500“

Дня 12 травня ц. р. на своїх ширших сходах 59 Відділ СУА в Балтимор відзначив квітами і привітом свою довголітню членку п-і Лесю Сенюту з її 80-річчям.

З цієї нагоди п-і Леся Сенюта пожертвувала 50.00 дол. на потреби Відділу. Цю суму пересилаємо на „Фонд П'ятсот“, а п-і Лесі Сенюті бажаємо доброго здоров'я і многих літ.

59 Відділ СУА, Балтимор

Замовляйте збірник

ЩЕБЕТАЛИ ПТАШЕЧКИ

Упорядкувала Марія Юркевич

Ціна 75 ц.

Замовляти в Централі СУА

Замість квітів

Оголошення „Замість квітів“ поміщуємо безплатно, якщо пожертви є призначені на фонди й акції нашої організації. В іншому випадку радо полагодимо висилку цієї пожертви, але просимо додати 3 дол. до вплаченої суми на кошт проголошення.

**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Володимира Кривуцького, чоловіка артистки Бранки Кривуцької, складає 25 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Окружна Рада СУА в Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. директора Володимира Кривуцького складаємо 10 дол. на Запасний Фонд „Нашого Життя“.

Дня 4 червня ц. р., численна громада, а зокрема всі членки 56 Відділу СУА, відправили на вічний спочинок директора Володимира Кривуцького.

Осталась осамітнена Катерина Бранка-Кривуцька, кол. артистка українських театрів в Україні й на еміграції, вчителька театрального мистецтва і режисер численних вистав у Дітройті.

Не стало в живих її найкращого приятеля-друга, що в кожному задумі Катерини стояв поруч неї. У кожній театральній виставі відчувалося його поміч. Катрєюю стрінуло велике горе — розлука. Та вона не осталась сама. Біля неї приятелі, гурток молодих артистів і членки 56 Відділу СУА. Усі вони ждуть на її слова: „Добре, починаймо виставу“.

Антонія Крохмалюк
голова 56 Відділу СУА
в Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. д-ра Ярослава Кокорудза складаємо 5.00 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

29 Відділ СУА в Шикаго, Ілл.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Ольги Индри, матері нашої членки п-і Лідії Колодчин, пересилаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

76 Відділ СУА, Воррен, Миш.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Софії Гарасимович, матері нашого члена Ореста й нашої піяністки Роксоляни Гарасимовичів, складаємо 73 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Співоче Т-во „Кобзар“
у Філядельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марії Ванджури, членки 22 Відділу СУА в Шикаго, зложили на Запасний Фонд Н. Ж.:

По 20 дол.: Богданна і Лев Боднарі, Галя і д-р Мирослав Коленські, Соня і Сергій Савицькі.

15 дол.: д-р Євген Рослицький.

По 10 дол.: Надя й Осип Гаджери, Міра і Любомир Ганкевичі, Генрієта й Олег Куріци, Настя, Василь і Микола Клічуки, Ірина і д-р Петро Поповичі, Степан Салдан.

По 5 дол.: Надя і Петро Дзидзани, Анна і Богдан Куцани, Ольга і Володимир Мартинюки, Євгенія і Володимир Миська, Вероніка і Нік Чемерс, Наталка Харів.

Разом 165 дол.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Софії Гарасимович зложили на Стипендійний Фонд у Бразилії:

50.00 дол.: П-во Богданна і Володимир Гнатківські.

20.00 дол.: П-во В. і Б. Рудакевичі.

По 10.00 дол.: Христина Ференцевич, Юрій і Ірина Купчинські, Таня Купчинська, Віра і Зенон Салевич, Марта Терлецька, Аріядна Терлецька.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашої Союзянки бл. п. Одарки Король пересилаємо 40 дол. на Запасний Фонд Нашого Життя, які зложили членки 16 Відділу СУА в Мінеаполісі.

По 5.00 дол.: Петришак Мирослава, Остап Теодозія, Луцик Ольга, Козак Лідія, Процай Марія, Дмитренко Софія, Гайлус Стефанія.

По 2.50 дол.: Данилович Тося, Конрад Галя.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу незабутньої бл. п. Катрі Котик зложили на Старечий Дім у Бельгії 25 дол.

Ольга й Осип Боби

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу нашої дорогої кузинки, бл. п. Марусі Ванджури, складаємо на пресовий фонд Н. Ж. 25 дол.

Марія й Іван Малюки
Вісконсин Деллс

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. д-ра Ярослава Кокорудза складаю 15 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Стася Жизномирська, Вестал

З ПРИВОДУ смерти матері пані мгр. Дори Рак складаємо 10 дол. на „Фонд Бабусі“. П-і Дорі Рак і всій рідні висловлюємо щире співчуття.

Д-р Роман і Софія Крупки,
Шикаго

У ПАМ'ЯТЬ бл. п. Софії Гарасимович складаю 14 дол. на дві передплати журналу „Наше Життя“ для „Бабусі“.

Ірина Качанівська, Філядельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу моєї приятельки, членки 16 Відділу СУА в Міннеаполісі, бл. п. Одарки Король, складаю на Запасний Фонд Н. Ж. 10.00 дол.

Марія Паньків
голова 49 Відділу СУА
в Бофало

У ПАМ'ЯТЬ мого ніколи незабутнього чоловіка д-ра Мирона Долинського складаю на сироти в Бразилії 10 дол.

Миколая Долинська, Ірвінгтон

В ПЕРШУ болочу річницю смерті бл. п. Софії й Юрія Ліщинських складаю 10 дол. на стипендійний фонд неможливих дітей у Бразилії.

Марія Хромовська, Амстердам, Н.Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Софії Гарасимович складаю 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Ярослава Швець, Філядельфія

У ПАМ'ЯТЬ бл. п. Софії Гарасимович 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. складає

Дитяча Світличка Укр. Зол.
Хреста у Філядельфії

IN MEMORY of Mary Husak, former member of Chapter 37 we are inclosing \$5.00 to the Press Fund of Our Life.

Branch 37 UNWLA, Detroit, Mich.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії Ванджури, матері п-ї М. Наваринської, складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

29 Відділ СУА, Шикаго, Ілл.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. о. Крилошанина Юрія Менцінського складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

С. Закревська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Марусі Ванджури складаю 5.00 дол. на пресовий фонд Н. Ж. Нехай чужа земля буде їй легкою.

С. Закревська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Яцишин, учительки співу й музики в жіночій семінарії в Перемишлі, складаю 5 дол. на стипендійний фонд СУА для Бразилії.

Стефанія Балко, Гартфорд Конн.

Посмертні згадки

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Дня 1 липня 1973 р. упокоїлася в Бозі членка 88-го Відділу СУА і членка української католицької парафії св. Йосафата в Філядельфії, Френкфорд — **Анна Гарасим.**

Покійна народилася 13 грудня 1893 р. у Львові, Західна Україна. До ЗСА прибула 1951 р. й зараз включилася в працю парафії, ставши жертвенною й прикладною членкою Братства Апостольства Молитви, а пізніше здисциплінованою членкою новозаснованого 88-го Відділу СУА.

Похорон відбувся дня 3 липня 1973 під проводом пароха й спікуна Покійної о. шамб. Мирослава Харини, при співслуженні о. радн. Томи Бариляка, о. проф. Михайла Пирста, о. д-ра Мирослава Любачівського й о. Ришарда Семінака та при численній участі союзянок і парафіян церкви св. Йосафата.

Під час похоронних Богослужб і в прощальному слові на поминках, о. Парох підкреслив її глибоку віру, жертвенність, прив'язаність до Церкви, здисциплінованість і готовість послужити кожному. Її втрату відчуває парафія, Апостольство Молитви й 88-ий Відділ СУА, для яких широко й вірно трудилася до кінця життя.

Спи спокійно, дорога Союзяно, хай присниться Тобі рідний Львів, до якого Ти мріяла повернутися, а чужа земля хай буде Тобі легкою.

Союзянка

**
*

Ділимося з членством СУА сумною вісткою, що дня 8-го грудня 1973 р. у Каліфорнії померла на 80-му році життя членка-основниця 48-го Відділу СУА в Філядельфії бл. п. **Софія з Лацинських Містерман.** Покійна походила з села Гаї-Зарада, пов. Тернопіль, Західна Україна. До Америки приїхала молодістю дівчиною в 1912 р. Неза-

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Софії Гарасимович складаю 5 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Марія Мазур, Філядельфія

барем після приїзду одружилася з Григорієм Містерманом і включилася в організоване українське громадське життя.

Покійна була основницею 48-го Відділу СУА. Була жертвенною й багато помагала в праці свого Відділу. У 1934 році була його головою.

Тіло Покійної спроваджено з Каліфорнії до Філядельфії й поховано біля її мужа на українському католицькому цвинтарі у Факс Чейсі.

Залишила в смутку трьох одружених синів і вісім унуків.

Найближча родина, членки Відділу й знайомі відпровали Покійну в останню дорогу.

Замість квітів на її могилу 48-ий Відділ жертвував за спокій благородної душі Покійної заупокійну Службу Божу в церкві Царя Христа на Найставні-Філядельфії.

**
*

Ділимося сумною вісткою, що в березні 1974 р. відійшла з наших рядів у Вічність довголітня членка 48-го Відділу СУА в Філядельфії, Па. бл. п. **Єва з Лазовських Треніч.** Покійна відзначалася спокійною вдачею, була жертвенна й трудолюбива. Радо помагала своєю працею організації СУА.

Залишила в смутку мужа, сина, дочку й унуків.

Замість квітів на її могилу 48-ий Відділ жертвував за спокій душі Покійної Службу Божу в церкві Царя Христа у Найставн-Філядельфії.

Олена Господаревська
пресова референтка

**
*

НАШІ БАБУСІ

В останньому часі покинули цей світ бабусі, якими опікувались наші Відділи. Від імені їх Відділів подаємо коротку згадку про них.

Антонія Мисько була вдовою. Її чоловік згинув у катастрофі, залишаючи старшу віком, хвору жінку і спаралізовану дочку, яку доглядала старенька мати. Родина жила зі скромної суспільної опіки. Наша підтримка була для них колючою. По смерті матері дочку перевезли до будинку для калік.

16 Відділ СУА, Міннеаполіс

Ніна Левитська, українська

скульпторка у Празі. Донедавна працювала, як бібліотекарка. По смерті чоловіка проживала самотньо, а коли захворіла важко, була здача на опіку друзів. Полишила цінні скульптурні праці. Підтримка нашого Відділу роз'яснила нашій мисткині її останні роки.

57 Відділ США, Ютіка

**

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

До постмертної згадки про нашу членку бл. п. **Любу Шот**, що вмі-

щена у ч. 6 Н. Ж. 1974 р. подаємо тепер світліну. З незалежних від нас причин не можна було її скоріш умістити.

Управа 47 Відділу США ім. Лесі Українки

**

ОЗОН ПАРК, Н. Й.

З волі Всевишнього дня 6-го квітня 1974 р. відійшла від нас у Вічність по довгій недузї довголітня членка 35-го Відділу в Озон Парк, Н. Й. бл. п. **Анна Возна**. Покійна походила з села Помонято, повіт Рогатин, Західня Україна. Залишила в смутку мужа, дві дочки, чотирьох внуків і трьох правників.

Спи, Дорога Союзанко, нехай американська земля буде Тобі легкою!

**

Важким смутком пройняла всіх вівка, що дня 23-го жовтня 1973 р. відійшла у Вічність по довгій недузї членка 35-го Відділу в Озон Парку, Н. Й. бл. п. **Катерина Самборська**. Залишила в смутку мужа, дітей, внуків і правників.

Вічея їй пам'ять!

Управа 35-го Відділу

ШИКАГО, ІЛЛ.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що 14 липня 1973 р. по важкій операції відійшла у вічність бл. п. **Варвара Перович**, невістка довголітньої членки і голови нашого Відділу Катерини Перович. Бл. п. Варвара Перович була дуже доброї вдачі й радо помагала нашій голові в її праці.

Покійна залишила в горю чоловіка, дочку з мужем і одного внука. Наш Відділ з великим жалем відпровадив Покійну на вічний спочинок, що прийшов так передчасно. Вічна їй пам'ять!

Управа 36 Відділу США

**

НЮАРК, Н. ДЖ.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що 16-ого лютого ц. р. відійшла у Вічність на 72-му році життя довголітня членка нашого Відділу бл. п. **Марія Юрчук**. Бл. п. Марія народилася в Україні, до Америки прибула в 1916-му році. До нашого Відділу вступила в 1952-му році і була прикладною членкою, яку всі любили й цінили.

Членки нашого Відділу взяли численну участь у похоронах і попросили бл. п. Марію на дорогу до Вічності.

Родині Покійної складаємо щире співчуття.

**

Ділимося сумною вісткою з членством США, що 18-го лютого ц. р. на 81-ому році життя відійшла від нас у Вічність довголітня і заслужена членка нашого Відділу бл. п. **Марія Янчишин**. Вона народилася в селі Стрийки пов. Збараж в Україні. До Америки приїхала у 1906-му р. й замешкала в Ньюарку. Брала активну участь у громадському житті. До нашого Відділу вступила в 1954-му році.

Своєю працею й жертвенністю давала приклад іншим членкам. У похороні, що відбувся 28-го лютого ц. р., наші членки взяли численну участь.

У пам'ять Покійної членки зложили суму 40 дол., яку переслали через Суспільну Опіку Відділу на сиротинці у Бразилії.

Родині Покійної складаємо щире співчуття.

Управа 28-го Відділу США

ГАРТФОРД, КОНН.

Саме тоді, коли луғала в нашому місті коляда, а світ радів приходом Спасителя, прощали ми дорого нашу членку бл. п. **Іванну з Мулицьких Чернигу**. Відійшла від нас ненадійно 4 січня 1974 р., а психрон відбувся на саме Різдво.

Відійшла зразкова мати, дружина й ідейна громадянка. Наша громада втратила цінну оди:ицю. Со-

няшна погідна вдача Іванки, природний чар у контактї з людьми давали їй можливість розвинути багатогранну працю в користь української справи. Вона була обдарована мистецьким талантом і тому на різних імпрезах знайомила американців із найкращими зразками нашої культури.

При прощанні Покійної наш Відділ персвів збірку. Приятелі і знайомі зложили на молодь у Бразилії 208 дол. а на пресовий фонд Н. Ж. 15 дол.

Управа 93 Відділу США ім. Олени Степанів

**

БРУКЛИН, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що 9-го лютого 1974 р. відійшла у вічність на 76-ому році життя бл. п. **Михайлина Брикович**. Покійна походила з Тернополя. До Америки приїхала в 1928 р. з сестрою Анною. По при-

тляр — рек. секретарка, Марія Савчак — коресп. секретарка, Евстахія Шуган — фін. референтка, Поля Книш — скарбничка. Референтки: Марія Конашевич — організаційна, Христина Навроцька — культ.-освітня, Дарія Костів і Броня Ковалів — виховні, Ірина Комар і Софія Салдан — імпрезові, Осипа Леня і Марія Погорецька — сусп. опіки, Оксана Рак — пресо-ва, Любов Раковська і Марія Карпевич — господарські. Делегатка до Об'єдн. Комітету Стефа Салдан. Опіка над строями й альбомами історичної ноші — Марія Савчак.

Контр. Комісія: Марія Ржепецька — голова, Володимира Івануса, Галина Кілляр, Кіра Скоробогата і Мирослава Вовкодав — члени.

67 ВІДДІЛ СУА, ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річні Збори відбулися 20 січня 1974 року. Їх відкрила голова Анна Баралецька молитвою і привітала представниць Окр. Ради пп. І. Салук і Е. Мартинюк.

Президія Зборів: п-і О. Салук, голова, п-і Ф. Стек, секретарка.

Звітувала за працю Відділу голова А. Баралецька. Голова Контр. Комісії Катерина Бадяк поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі.

До нової Управи ввійшли пані — Ірина Шнабель, голова, Анна Баралецька, заступниця, Франя Стек, секретарка, Розалія Науменко, скарбничка. Референтками стали пані — Катерина Тимків організаційною, Анастасія Ковалюк культ.-освітньою, Марія Гелета сусп. опіки, Катерина Мельник і М. Маринович господарськими.

До Контр. Комісії ввійшли пані — М. Мідянка, К. Шарлета і М. Бадяк.
Франя Стек, секретарка

70 ВІДДІЛ СУА, ПАССЕЙК, Н. ДЖ.

Загальні Збори Відділу відбулися 24 лютого 1974 р. в Українській Централі. Збори відкрила молитвою голова Відділу Олена Плошанська. Після молитви попросила вшанувати однохвилинною мовчанкою пам'ять померлих членок.

Вибрано президію Зборів у складі: С. Квасовська — голова, І. Медвіль — заступниця, С. Марченко — секретарка. До почесної президії покликано представниць Окр. Ради СУА пп. Салук і Мартинець.

Леся Мочула відчитала протокол із

попередніх Заг. Зборів, який прийнято одногосно. За Управу Відділу звітувала голова О. Плошанська. Голова Контр. Комісії внесла пропозицію на признання абсолюторії уступаючій Управі, яку прийнято одногосно.

До нової Управи ввійшли: Леся Мочула — голова, Марія Химинець — заступниця, Іванна Яремко — секретарка, Ольга Буртик — скарбничка. Референтки: Ліда Козак організаційна, Ірина Шраменко культ.-освітня, Іванна Медвіль і Ірина Цапар сусп. опіки, Олена Бобиляк пресо-ва, Ядвіга Дяченко імпрезова, Катерина Бук виховна, Олена Прошанська реф. зв'язків, Ева Лужняк і Олена Бурбан господарські.

Контр. Комісія: Стефанія Квасовська — голова, Марія Бакалець і Стефанія Покора — членки.

Секретарка Відділу

71 ВІДДІЛ СУА, ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ.

Шістнадцяті за чергою річні збори Відділу відбулися 27 січня 1974 року в присутності 21 членок і з участю голови Окр. Ради Олександри Кіршак.

Відкриваючи збори, голова Відділу Євгенія Єнзен привітала присутніх, зокрема голову ОР, провела молитву й подала порядок нарад. До президії зборів увійшли: Олександра Кіршак, голова, Надія Кух, секретарка. Протокол із попередніх зборів відчитала Ірина Качмарська. Після звітів голови й референток, на внесення Контр. Комісії признано абсолюторію уступаючій Управі.

На пропозицію Г. Білик переобрано Управу вже на четверту каденцію в такому складі: Євгенія Єнзен — голова, Стефанія Штомпіль — заступниця, Ірина Качмарська — секретарка, Галина Гаврилюк — фін. референтка й скарбничка. Референтки: Ніна Ковбаснюк — культ.-освітня, Дарія Кравченко — імпрезова, Галина Білик — організаційна, Парася Шеремета — сусп. опіки, Клявдія Т. Салук — пресо-ва, Анна Вішка й Христина Кахнич — господарські. До Контр. Комісії ввійшли: Надія Кух — голова, Дарія Яремченко і Надія Кравчук — членки. Функції вільних членів виконують: Юлія Демченко, Анна Кара і Марія Мухин.

Збори закінчено відспіванням коляди „Бог Предвічний“.

Клявдія Т. Салук
пресо-ва референтка

74 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, ШИКАГО-ЗАХІД, ІЛЛ.

Дня 25 лютого 1974 р. Відділ відбув свої 11-ті Загальні Збори. Зборами проводила Соня Дачишин. Від Окружної Ради була присутня голова Любослава Шандра, членка 74 Відділу. Л. Шандра в своєму зверненні до членок підкреслила, щоб звітування референток було переведене на формальних звітових листках. Запровадження цих листків — це ще один крок уперед у впорядкуванні та вдосконаленні організаційної системи СУА.

Вибрано Управу в такому складі: голова інж. Олена Турула, заступниця Маруся Радивил, секретарка Віра Хрептовська, скарбничка Марія Баранська. Референтки: організаційна Ірина Попович, культ.-освітня Оксана Добровольська, господарська Ляриса Вихрій.

Контр. Комісія: голова Соня Дачишин, члени Осипа Атановська і Галина Харук.

Після встановлення бюджету на новий діловий рік, Соня Дачишин поградулювала новій Управі й побажала успіху в праці.

Ірина Попович
секретарка Зборів

92 ВІДДІЛ СУА, МАНВІЛ, Н. ДЖ.

Річні збори відбулися 17 лютого 1974 р. Відкрила їх голова Стефанія Гаврилюк спільною молитвою і привітанням представниць Окр. Ради: Наді Бігун — голови, Марії Герус — її заступниці й Ольги Салук — організаційної референтки.

До президії зборів увійшли: Надя Бігун — голова, Ізабелла Несвячена — секретарка. Протокол із попередніх зборів відчитала Стефанія Ландвіт. Після звітів голови, секретарки й референток, Контрольна Комісія ствердила зразкове ведення книг та поставила внесок схвалити абсолюторію уступаючій Управі.

До нової Управи ввійшли: Таня Жук — голова, Марія Гарвіст — заступниця, Стефанія Ландвіт — секретарка, Катерина Галь — скарбничка. Референтки: Прися Яцук — організаційна, Мирослава Стахів — культ.-освітня, Анна Кузьмів — суспільної опіки, Олена Рохман — господарська. Склад Контр. Комісії такий: Ліна Ясіновська — голова, Валя Комаринська і Стефанія Котенко — членки.

Таня Жук, голова

93 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛ. СТЕПАНІВ, ГАРТФОРД, КОНН.

Збори відбулися 27 січня 1974 року в присутності 33 членок.

До нової Управи ввійшли пані — Ірина Остап'юк, голова, Люба Кінах, заступниця, Ірина Скождополь, кор. секретарка, Ярослава Кукіль, прот. секретарка, Ірина Балко, скарбничка. Референтками стали пані — Ольга Платош організаційною, Євгенія Ковальська й Юлія Масник культ.-освітніми. Катерина Гадевич і Анастасія Мерешак сусп. опіки, Анна Любинська зовн. зв'язків, Стефанія Балко пресо-вою, Стефанія Стасишин і Ірина Левська господарськими, Катерина Лебелюк комунікаційною.

До Контр. Комісії ввійшли пані — Марія Бандера, голова, Ольга Кершенюк і Стефанія Кебуз, члени.

99 ВІДДІЛ СУА, ВОТЕРВЛІТ, Н. Й.

Річні Збори 99 Відділу СУА ім. Лесі Українки відбулися 30 грудня 1973 р.

Збори відкрила голова Люба Мокій молитвою. Вона згадала про невтомну працю для добра нашої Організації містоголови Централі бл. п. Осипи Грабовенської і попросила вшанувати однохвилинною мовчанкою пам'ять покійної громадської діячки.

Стверджено правоспільність Зборів і відчитано порядок нарад, який прийнято без змін. До президії ввійшли: голова Анна Базар, секретарка Дося Кушнір.

Після відчитання протоколу з попередніх Заг. Зборів, звітували: Люба Мокій, голова, Дося Кушнір, секретарка, яка звітувала теж за відсутню скарбничку Іванку Бучак, і референтки: Анна Базар культ.-освітня, Дарка Мокій сусп. опіки і Богданна Березанська господарська.

Голова Контр. Комісії Емілія Коцур ствердила що книги ведені в найкращому порядку і поставила внесок на удрілення абсолюторії уступаючій Управі, який одноголосно ухвалено.

До нової Управи ввійшли: голова Люба Мокій, містоголова Анна Базар, рек. секретарка, Іванка Бучак, коресп. секретарка Марія Комар, скарбничка Дарка Мокій. Референтки: організаційна Анна Гарат, культ.-освітня й імпрезова Дося Кушнір, пресова Марія Комар, сусп. опіки Богданна Березанська, господарські Феня Кошикар і Марія Скалій.

Контр. Комісія: голова Емілія Коцур, члени Теодозія Шевчук і Михайлина Шот.

Після вибору голова президії подякувала уступаючій Управі за прове-

дену працю в минулому році й побажала успіхів новій Управі.

Дося Кушнір
секретарка Зборів

106 ВІДДІЛ СУА, ГАРТФОРД, КОНН.

Річні збори відбулися дня 27 січня 1974 р. Голова Відділу Стефа Пришляк відкрила збори однохвилинною мовчанкою, вшановуючи пам'ять містоголови СУА бл. п. Осипи Грабовенської і бл. п. Іванни Черниги. По ствердженні правоспільності, очолила збори п-і Анна Любинська, голова Окр. Ради, а секретаркою стала п-і Катруся Зборовська. Звіти уступаючої Управи і референток вказали успіхи минулорічної праці Відділу.

До нової Управи ввійшли пані — Стефа Пришляк — голова, Леся Дитюк — заступниця, Леся Васильків — секретарка, Оля Якимів — скарбничка. Референтками стали пані — Соня Платош організаційною, Марія Волошко культ.-освітньою, Катруся Зборовська пресовою, Віра Ціропанович господарською, Маруся Швець і Люда Хмелівська — вільними членами.

Контр. Комісія Стефа Сиротюк, голова, Ірина Сивенська і Валя Лучкань, члени.

Централа одержала

ПРЕСОВИЙ ФОНД:

Суми зложені на Пресовий Фонд Н. Ж. є для Відділів обов'язкові й обіймають вилати Відділів і осіб, зложені в часі від 1—28 лютого 1974 р.

Від. 4 Нью Йорк	5.00
„ 10 Філядельфія	50.00
„ 29 Шикаго	5.00
„ 52 Філядельфія	10.00
„ 59 Балтимор	50.00
„ 67 Перт Амбой	50.00
„ 68 Сиракузи	10.00
„ 76 Воррен	10.00
„ 86 Ньюарк	50.00
„ 93 Гартфорд	25.00
„ 100 Картерет	5.00
„ 104 Нью Йорк	50.00
„ 107 Сан Хозе	9.00
„ 110 Ст. Пол.	50.00

По 11 дол.: Ольга Фіголь, Едмонтон
По 10 дол.: Д-р Володимир і Парася Іванець, Едмонтон, Стефа Луків, Ірвінгтон, Стефанія Кушнір, Коговз, Емілія Процінська, Гаятсвіл.

По 8 дол.: Наталія Іванків, Лос Анджелес

По 6 дол.: Надія Гулай, Ярдвил
По 5.75 дол.: Дора Сасик, Елмвуд Парк.

По 5 дол.: Марія Вислоцька, Ірвінг-

тон, Ольга Кузів, Виндот, І. П. Бенцаль, Нью Йорк, Марія Кудла, Амгирст, Марія Мельник, Філядельфія, Ольга Харитончук, Гартфорд, Марія Блаженко, Кліфтон, Богданна Титла, Гесбрук Гайтс, Дарія Чорнодольська, Балтимор, Ольга Дубик, Торонто, А. Гембарська, Віннігет.

По 4 дол.: Соломія Дроздовська, Ванкувер, Катря Горобійовська, Балтимор.

По 3 дол.: Віра Вакуленко, Коговз, Евдокія Барнич, Дітройт, Дарія Ярошевич, Довнерс Гров, Оксана Луцька, Вудсайд, Ярослава Панчук, Шикаго, Олександра Княжинська, Гасбург, Ярослава Хархаліс, Торонто, Іванна Яремко, Парма, Марія Домченко, Шикаго, Анна Никифоряк, Нью Йорк, Анеля Бартош, Денвер, Зоя Плітас, Торонто, Дарія Жарська, Асторія, Ольга Кушнір, Гамільтон, Анна Чорній, Чесапік, Анастасія Ковальська, Бронкс, Юлія Дитиняк, Картерет, Софія Горлач і Анна Іванів, Торонто, Стефанія Надрага, Сілвер Спрінг, Марія Яромлюк, Сомерсет, Дарія Балазюк, Бетлегем, Ярослава Лободич, Філядельфія, Стефанія Рекшинська, Нью Йорк.

По 2 дол.: Анна Віряк, Амгерст.

По 1 дол.: Марія Франко, Ньюарк, Анна Тимків, Філядельфія, Стефанія Євчук, Бінгемтон, Любов Данилович, Люба Фалько, Савт Бавнд Брук.

ФОНД МУЗЕЮ СУА:

Суми, зложені на Фонд Музею СУА, обіймають вилати Відділів і осіб, зложені в лютому 1974 р.

Від. 10 Філядельфія	50.00
„ 55 Лос Анджелес	25.00
„ 59 Балтимор	33.00
„ 67 Перт Амбой	25.00
„ 104 Нью Йорк	25.00
„ 104 Ст. Пол	50.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“

Суми, зложені на цей фонд, обіймають вилати Відділів і осіб, зложені в лютому 1974 р.

Від. 47 Рочестер	20.00
„ 55 Лос Анджелес	15.00
„ 59 Балтимор	60.00

ФОНД „П'ЯТСОТ“:

Від. 26 Дітройт	5.00
„ 71 Нью Йорк	25.00

3 подякою

Ольга Муссаковська, секретарка
Ірина Качанівська, касієрка

При зміні адреси не забудьте подати коду Вашої околиці (zip-код). Це конечне для висилки журналу.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Phila., Pa. 19141
RETURN POSTAGE GUARANTEED

ВЗОРИ КЕРАМІЧНИХ ТАРЛОК

